

முதுவட்டி

9

மார்கழி - 1993

ஆசிரியர் : மருதூர்ப்பாணி

விலை ரூபா 12

பிழை

1991 - பிழைகள்

நிபந்தனையாளர் : சி. பி. சி.

15 - பிழை

ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கிய உலகை வளப்படுத்துவதில் பெரும் பங்கு கொண்டவர். சமய சம்பந்தமான வானொலிப் பேச்சுக்கள், கட்டுரை முதலியவற்றை நிறைய ஆக்கியுள்ள இவர், சிறந்த பேச்சாளரும் ஆவார் என்ற குறிப்போடு 1970 ஜனவரியில் மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவந்த மலர் என்ற சஞ்சிகையில் பிரசுரமான காலஞ் சென்ற ஜே. எம். எம். அப்துல் காதிர் அவர்களின் கட்டுரை மீள்பிரசுரம் செய்யப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கியத்தில் திருக்குர்ஆன்

ஜே. எம். எம். அப்துல் காதிர்

எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய அல்லா குத்தஆலா அருளிய திருமறையாம் திருக்குர்ஆன், தன் சொல்லணிச் சிறப்பாலும் பொருளணிப் பொலிவாலும் அறபு மொழிக்கு வாழ்வும் வளமும் ஊட்டியது. அவ்வாறே இவ்வுலகின் சிறந்த மொழிகள் பலவற்றுக்கும் அத்திருமறையின் கருத்துக்கள் பெரும் வளத்தை வழங்கியுள்ளன.

திருக்குர்ஆனின் ஈடும் இணையுமற்ற தெய்வீகக் கருத்துக் கருவூலங்களைத் தாங்கி மிளிர்ந் நனிபெருஞ் சிறப்பினை நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியும் பெற்றுப் பொலிவுற்றுள்ளது. திருக்குர்ஆனின் அடிப்படையில் எழுந்துள்ள கருத்துக்களை விளக்கும் தமிழ் இலக்கிய வசன நூல்களும் செய்யுள் நூல்களும் மிகப் பலவாய்ச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. அவை தமிழ்மொழிக்கே சிறந்த அணிகலன்களாகவும் நின்று நிலவுகின்றன.

திருக்குர்ஆனின் போதனைகளையும் திருநபியின் சாதனைகளையும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அறிந்து உய்யவேண்டும் என்னும் நன்னோக்கத்தால் உந்தப்பட்டே முஸ்லிம் பெரும் புலவர்கள் தங்கள் நூல்களை ஆக்கி அருளியுள்ளார்கள். அதனால் இஸ்லாத்துக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ் இலக்கியத்துக்குமே அவர்கள் பெருஞ்சேவையாற்றிச் சிறப்படைந்துள்ளார்கள்.

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருஞ் சிறப்புக்குக் காரணம் அது தமிழ் இலக்கிய மரபின் உயர்தரத்தை எட்டிப் பிடித்துள்ளமை மட்டுமன்று, ஆயின் அது திருமறையின் கருத்துக்களை அடிப்படையாய்க் கொண்டிருப்பதும் அதன் தனிச் சிறப்புக்குக் காரணமாகும்.

திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களைச் சாதாரண வசனநடையில் வேறொருமொழியில் பெயர்த்து எடுப்பதாயின் அது மிகவும் சிரமத்தைத் தரும் கருமமேயாகும். ஆங்கில மொழியில் திருக்குர்ஆனை மொழிபெயர்க்க வந்த ஆங்கிலேயரான முஹம்மது மார் மடியூக் பித்தால் அவர்கள் கூடத் தம்நூலுக்கு 'மொழிபெயர்ப்பு' என்று பெயர் சூட்டுவ தற்கே அஞ்சினார். 'மகிமைக்குரிய குர்ஆனின் கருத்துக்கள்' என்றே அவர் பெயரிட்டார்.

அவ்வாறிருக்கும்போது திருமறையின் வாக்கியங்களைச் செய்யுள் உருவில், அதுவும் இலக்கண வரம்பில் அமைந்த தமிழ்ச் செய்யுளில், நேர்மொழிபெயர்ப்பாக அமைத்தல் எவ்வளவு சிரமமும் அவதானமும் வேண்டிய முயற்சி என்பதை நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். திருக்குர்ஆனின் கருத்துக்களைத் தம் நூல்களில் முஸ்லிம் பெரும் புலவர்கள் விரித்துக் கூறுவதோடு, அத்திருமறையின் அமுதவாக்கியங்களையும் எடுத்து ஆளுவதுண்டு. அவ்வாக்கியங்களை அவர்கள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் எடுத்து ஆண்டுள்ளனர்.

திருக்குர் ஆனின் திவ்விய வாக்கியங்களை முஸ்லிம் பெருங்கவிஞர்கள் எடுத்தாண்டு எங்ஙனம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு வளம் தந்துள்ளார்கள் என்பதனை ஒரு சில எடுத்துக் காட்டுகளுடன் நாம் ஆராய்வோம்.

நபிகளாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைத் தித்திக்கும் தேன்மாரியாய்த் தெள்ளு தமிழிற் பாடியருளியவர் உமறுப்புலவர். அவர் திருமறை வாக்கியங்களைக் கையாளும்போது மிகமிக அவதானமும், பக்தியும், பயமும், தயக்கமும் கொண்டவராய்க் காணப்படுகின்றார். அவ்வாக்கியங்களை அவர் நேரடியாக எடுத்துத் தமிழ் செய்யமாட்டார். இன்ன வாக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடுவார், அல்லது அவ்வாக்கியங்களின் சாரத்தைமட்டும் கூறுவார்.

நபிகள் பெருமானாருக்கு (ஸல்) நபிப்பட்டம் வந்த வரலாறு கூறப்போந்தார் உமறுப்புலவர். முதன்முதலாக ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள் மூலம் அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்ட திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களை அவர் எடுத்துக்கூறும் முறையினைப் பாருங்கள்.

“மிக்குயர் மறையின் வள்ளல்
விளம்ப விண்ணவர்கள் கோமான்

‘இக்றவு’ எனும் ‘சூறத்’ தில்
இருந்து நாலாயத்தி இன்பம்
மெய்க்குற ‘மாலம் யெளலம்’

எனுமட்டும் விளம்பு வீரென்று
ஒக்கலில் உயிரின் மிக்காய்

உறுநபிக் குணர்த்தி னாரால்

(-சீறா; நபிப்பட்டம் பெற்ற படலம். 27.)
எனக்கூறுதலுடன் அவர் அமைந்துவிட்டார்.

(விண்ணவர்கள் கோமான் - ஜிப்ரீல் (அலை) இறைவனிடமிருந்து நபிமார்களுக்கு வேத வாக்கியங்களைக் கொண்டுவரும் வானவர். சூறத்து - திருக்குர்ஆனின் அத்தியாயம். இக்றவு - ஓர் அத்தியாயத்தின் தலைப்புச்சொல் அவ்வத்தியாயத்திற்குப் பெயராகக் கூறப்பட்டது. ஆயத்து - (திருக்குர்ஆன்) வாக்கியம். நாலாயத்து - நான்கு வாக்கியம். இவ்வாக்கியத்தின் இறுதிச் சொல் - ‘மாலம் யெளலம்’ ‘இக்றஉ’ என்னும் சொல் தொடக்கம் ‘மாலம் யெளலம்’ என்னும் சொல் வரையும் உள்ள நான்கு வாக்கியங்களையும் ஒதுமாறு தேவ தூதர் கற்பித்தார்.)

இவ்விடத்தில், திருக்குர்ஆனில் உள்ள இன்ன ஆயத்துக்கள் என்று கூறினாரேயன்றி அவற்றின் பொருளை புலவர் கூறவில்லை.

‘உத்துபா’ என்பவர் குறைஷிகளின் பெருந்தலைவர். அவர் வாக்கு வன்மை மிகுதியும் வாய்க்கப்பெற்றவர். நபிகளாருடன் (ஸல்) வாதிட்டு அவர்கள் கூறும் வேதநல் வசனங்களைக் கொண்டே அவற்றின் உபயோகமின்மையை நிறுவவும், அவர்களைத் தோற்கடிக்கவும் வருகின்றார். அவருக்கு நபிகளார் (ஸல்) வேத வாக்கியங்களை விரித்துரைக்கின்றார் அவர்கள் கூறிய திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் யாவை? அவற்றின் பொருள் என்ன? என்பவற்றைப் பலவர் எடுத்துக் கூறவில்லை. அவற்றினிடமாக,

‘ஆதிதனை உளத்திருத்தி ‘பிசுமில்’ எனும்
உரை திருத்தி அமுதம் ஊறும்
வேதமெனும் ‘புர்க்கா’னில் ஒரு சூறத்(து)
எடுத்தோதி விரிவதாகப்

போதமுறும் உபநிடதப் பொருளனைத்தும்
தொகுத்துரைத்தார் பொருவிலாத
சீதரவொண் கவிகைநிழல் தனிலுலகம்
புரந்தளிக்கும் செல்வி யோரே”

(உத்பா வந்த படலம் 18.)

என்று கூறி அமைகின்றார் கவிஞர்.

(பிசுமில் - குர்ஆனை ஓத ஆரம்பிக்க முன் ஓதும் திருவாக்கியத்தின் சுருக்கப் பெயர். அருளாளனும் அன்புமிக்கோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தால் ஆரம்பிக்கிறேன் என்பது அதன் பொருள். புர்க்கான் - திருமறையின் பெயர்.)

இவ்விடத்தில், முற்கூறிய எடுத்துக்காட்டிற்கு கண்டதுபோல இன்ன ஆயத்தை ஓதினார்கள் என்று சுட்டிக்காட்டவில்லை, அல்லது அதன் சாரத்தையாவது கூறவுமில்லை.

உமர் கத்தாபு (றலி) அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட நிகழ்ச்சி, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். இஸ்லாத்தின் வன்பகைவராய் விளங்கிவந்த அவர் ஈமான் கொள்ளுதற்குக் காரணமாய் அமைந்தது திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருந்த ஏடொன்றை அவர்கள் வாசிக்கக் கிடைத்த நிகழ்ச்சியாகும். அவ்வரலாறு கூறவந்த

போது கூடக் கவிஞர் அந்தத் திருக்குர் ஆன் வாக்கியங்களின் விளக்கத்தைக் கூறவில்லை. இன்ன வாக்கியங்கள் தாம் என்று தெளிவாய்ச் சுட்டவுமில்லை. அவற்றின் பொதுவான சாரத்தை மட்டும் கூறினார்.

“சந்தரப் புதுநீ ராடித்
தூசணிந் திகலி லாது
வந்தபின் னோணை நோக்கி
முகம்மதேயுண்மைத் தூதென்(று)
அந்தமி லாதி சொற்ற
'ஆயத்'தும் பொருளும் திஞ்சொல்
சிந்துபத் திரத்தை ஈந்தார்
சிறிற்சைப் பெரிய சண்ணார்”

[உமறு கத்தாபு ஈமான் கொண்டபடலம் 74] (பின்னோன்-தம்பி யாகிய உமறு (றலி). சிறிற்சைப் பெரிய சண்ணார் என்றது உமரின் சகோதரியை)

இச் செய்யுளில், 'அத்திருவசனங்கள் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் இறைவனின் உண்மைத் திருத்தூதராவார் என்னும் பொருளைத் தெளிவாய் உரைத்து விளக்கின' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உமறுப் புலவர் அவர்கள், இவ்வாறு விரித்துக் கூறாது செல்வதற்குக் காரணங்கள் இருத்தல் வேண்டும். முந்நாறு ஆண்டு களுக்கு முந்திய அவர்காலத்தில் திருக்குர் ஆனை மொழிபெயர்ப்பதற்கு எதிர்ப்புக்கள் இருந்திருக்கலாம். மொழி பெயர்க்குங்கால் அவற்றின் பொருளிற்பேதங்கள் தோன்றி அநர்த்தமாய் விடுமோ என்னும் அச்சமும் காரணமாகலாம். உமறுப் புலவரவர்கள் அறபு மொழியிற் போதிய தேர்ச்சியுறாதும் இருந்திருக்கலாம். எங்ஙனமாயினும், மூன்று நூற்றாண்டுகளின் முன்னர் இருந்த நிலையில் அவர் இதற்கும் மேலாகச் செய்திருத்தல் வேண்டுமென யாம் இப்போது எதிர்பார்த்தல் சாலாது.

இனி திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் என்று கூறத்தக்க அளவுக்கு அவற்றின் கருத்துக்களைச் செய்யுள் உருவில் எடுத்தாண்டு தமிழிலக்கியத்துக்கு ஆக்கந் தந்துள்ளனர் பிற்காலப் புலவர் சிலர்.

உமறுப் புலவருக்கு ஒன்றரை நூற்றாண்டின் பின்னர் காழ்ந்து 'புலவர்நாயகம்' எனப் புகழ் கொண்டவர் ஷெய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆனம் அவர்கள். இவர் திருக்குர்ஆனை ஆராய்ந்து கற்ற 'ஆலிம்' ஆகவும் அதனை முழுவுதரம் மனப் பாடம் செய்க 'ஹாபிலு' ஆகவும் விளங்கினார். வடமொழி வல்ல மகா வித்துவானாகவும் அவர் புகழ் பூத்திருந்தார். அவர் இயற்றிய காப்பியங்களைத் திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்களின் கருத்துக்கள் நேர்முகமாகவே எடுத்தாளப்படுகின்றன. அச்செய்யுள்கள் அவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகளாய் விளங்குகின்றன.

'புதாருஷ்டாம்' என்பது புலவர் நாயகம் இயற்றிய ஒரு பெருங்காப்பியம். அதில் நபிகளார் (ஸல்) மதினா வாழ்க்கையின் பிற்பகுதி முகம்மதியாய்க் காண்ட'மாக அபைந்துள்ளது. அக்காலம் அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட திருக்குர்ஆன் வாக்கியங்கள் பல இந்நூலில் அழகுற எடுத்தாளப்படுகின்றன.

உரோமப் பேரரசின் மாமன்னனாகிய ஹிறக்கீலுக்கு நபிகளார் (ஸல்) நிருபம் ஒன்று அனுப்பினர். அந்நிருபத்தில், இறைவன் தங்களுக்கருளிய வேதநன்னெறியின் பால் விரைந்து வருமாறு அம்மன்னனை அழைத்திருந்தனர் நபிகளார் (ஸல்). அந்நிருபத்தின் இறுதியில் அழகிய திருமறை வாக்கியமொன்று பொறிக்கப் பெற்றிருந்தது அவ்வாக்கியம் வருமாறு:-

“வேதத்தையுடையவர்களே, எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் நேரியதாய் உள்ள ஒரு வார்த்தையின்பால் (ஒற்றுரைபூண) வாருங்கள். அஃதாவது: அல்லா (ஹ்வை) தவிர மற்றெவரையும் வணங்கோம். நாம் அவனுக்கு யாதொன்றையும் இணையாக்கோம். அல்லா(ஹ்வை)வை அன்றி நம்முள் எவரும் நம்முள் எவரையும் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

இதனை நீங்கள் புறக்கணிப்பதாயின் நிச்சயமாக நாங்கள் (அவனுடைய ஏகத்துவத்தைப் பூரணமாய் ஏற்றுக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் தாம் என்று நீங்கள்(இறை

வனின் சமூகத்தில்) சாட்சி கூறுவீர்களாக”

=திருக்குர்ஆன் 3:64.

இத்திருமறை வாக்கியத்தைப் புலவர் நாயகமவர்கள் தெள்ளுதிஞ் சுவைத்தீதன் தமிழ்ச் செய்யுள்களாக வடித்தெடுத்துத் தருகின்றார். திருமறை வசனத்திற் பொருளும் கம்பீரமும் ஒரு சிறிதும் குன்ற மலும் ஐயமும் திரிபும் அணுகாமலும் சுவைநிந்து சொற்களை ஆக்கிச் சொற் செட்டினோடு அவர் பாடியுள்ளார்:

“எமக்கு மக்குமொத் திருந்தசொல்
இடத்தினில் வாரீர்
சுமக்கு மாமறை யாளர்காள்
வேறொன்றைத் தொழுதல்
அமைக்க லாதினை வைக்கலா
தாண்டகை யென்ன
நமக்குள் நம்மிலே யாக்கலா
துறவிறை யன்றி”

“இன்ன மூன்றினை எடுத்திறை
மொழியியல் மாறித்
துன்னு வீரெனில் யாங்களவ்
வொருமையிற் றொடர்ந்த
சொன்ன யத்தின ரெனவறி
சொர்விலாச் சாட்சி
நன்ன லத்தினோ டறையினீர்
மேலைநாள் என்றும்”

(ஹிர்க்கிலுக்கு நிருபம் விடுத்த படலம்
54, 55.)

(எமக்குமக்கும்: எமக்கும், உமக்கும்.
ஒருமை: இறைவன் ஒருவனே என்னும்
ஏகத்துவக் கொள்கை.)

இச்செய்யுள்களை மூலவாக்கியத்தினோடு ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இவற்றின் அருமைப்பாடு இனிது விளங்கும். நவில்தொறும் நவில்தொறும் இன்பம் பயக்கும்.

இனி புலவர்நாயகத்துக்கு ஒன்றரை நாற்றாண்டின் பின்னர், இற்றை நாளில் நம்மிடையே வாழ்ந்து வரும் கவிமணி ஒருவர் திருக்குர்ஆன் கருத்துக்களைக் கையாளும் செம்மையினையும் ஒருசிறிது காண்போம்.

தபி மொழிகளை வசனமாகவும் செய்யு

ளாகவும் திறம்பட யாத்து வெளியிட்டு வருபவர் மதுரைவாழ் மகாவித்துவான் காதிரு முஹியித்தீன் மரைக்காயர் அவர்கள், அன்னார் தமது சிறிய பிரபந்தம் ஒன்றில் ஓர் இளைஞனின் மனப்போராட்டத்தினை விவரிக்கின்றார். அவன், இறைவனானைக்கு அடிபணிய வேண்டிய கடமையுணர்ச்சிக்கும் குடும்பப் பாசத்திற்குமிடையே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கின்றான். இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாய் இன்னலுற்ற அவனுக்குத் திருமறை வாக்கியமொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. அக்கணமே தன் மனைவி மக்களையும், உற்றார் உறவினரையும், தான் தேடிவைத்திருந்த திரவியங்களனைத்தையும் துச்சமெனத் துறந்து தன் ஆருயிரைத் தியாகஞ் செய்ய ஓடிச் செல்கின்றான். அவன் நினைவுக்கு வந்த திருவாக்கியம் வருமாறு:-

“உங்கள் தந்தைமார்களும், உங்கள் புதல்வர்களும், உங்கள் உடன் பிறந்தவர்களும், உங்கள் சுற்றத்தவர்களும், நீங்கள் தேடி வைத்துள்ள திரவியங்களும் நஷ்டமாகி விடுமோ என்று நீங்கள் அஞ்சுகின்ற வர்த்தகமும், நீங்கள் உவக்கும் உறைவிடங்களும் அல்லா(ஹ)வையும் அவன் திருத்தாதரையும் அவனது பாதையில் தியாகம் புரிவதையும் விட உங்களுக்கு அதிக விருப்பமானவையாயிருப்பின் (நீங்கள் உண்மை விசுவாசிகள் அல்லர்.)
=திருக்குர்ஆன் 9: 24

இத்திருமறை வாக்கியத்தின் பொருளைக் கவிஞர் காதிரு முஹியித்தீன் மரைக்காயர் கவினொழுக யாத்துள்ள கவிதைச் சித்திரத்தைப் பாருங்கள்:

“நுந்தைமறை மக்களுடன் பிறந்தார் சுற்றம்
நுந்தேட்டாற் பெறு பொருளும் மிச்ச மின்றி
மந்தமுறின் என்செய்வோம் என்று நீவீர்
வருந்துகின்ற வாணிபமும் விரும்பும் இல்லும்
அந்தமிலான் அவன்தாதர் அவன்றன் சேவை
ஆசையினை மிகைக்கவுடல் ஆகா தென்னும்
நந்தவிலா மறைமொழியோர்ந்(து)
உற்றார் பின்னே
நடந்தலற ஓட்டகையூர்ந் தோடி னானே”
=இஸ்லாமிய வழக்கு மன்றம் 36

இவ்விய செய்யுளில், மிகஇலகுவான தெள்ளிய ஆற்றொழுக்குப் போன்ற அழகிய நடையில் திருமறைப் பொருளைத் தெளிவாய் விளக்கியுள்ளார் கவிஞர். வேண்டிய அளவுக்குச் சொற்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துள்ளார். தம் சொந்தச் 'சரக்கு' களை அவர் செய்யுளில் நுழைக்க முற்படவில்லை. இறைவன் திருமொழியை எடுத்துரைக்கின்றோம் என்னும் அரிய பக்திப் பரவசத்துடன் அவர் அளவுடன் கூறி அமையுந்திறம் மிகுதியும் நலம் பயப்பதாய் அமைந்துள்ளது; நமக்கும் பக்திப் பரவசத்தினை ஊட்டுகின்றது. இத்திறையில் ஈடுபட்டுச் செய்யுள் செய்ய விழைவாருக்கெல்லாம் சிறந்த முன்மாதிரியாய் விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு இஸ்லாமியப் பெருங்கவிஞர்கள் இன்னுயிரினும் மேலாய்ப் போற்றும் இவிய வேதவாக்கிய சாரங்களை இனிமை மீதுருச் செய்யுள்களாய் வடித்தெடுத்துத் தந்து தமிழ் மொழிக்கு அமிழ்தனைய புது வளமொன்றை ஊட்டியுள்ளனர்; ஊட்டிவருகின்றனர். தமிழிலக்கியப் பூஞ்சோலையில் என்றும் நின்று நறுமணம் பிலிற்றும் வாடா நன்மலர்களாய் அவை மலர்ந்து பரிமளிக்கின்றன. அந்த மணியனைய மறை வசனங்கள் தமிழணங்கின் தலைமிசைச் சூடிய மணிமகுடத்திற் சுடர் விட்டிலங்கும் மதிப்பிடற்கரிய மாணிக்க ராசிகளாய் எஞ்ஞான்றும் மிளிர்ந்தொளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இறைவிதியை ஏற்றுக்கொள்

அரபுமூலம்; இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்)

தமிழில் : மருதமுனை இர்பான் (ஜாமியா நழீமியா)

காலத்தை விட்டுவிடு!
அது விரும்பியதைச் செய்யட்டும்
விதி உனக்குத் தீர்ப்பளித்தால்.....
அதனைத் திருப்தியோடு ஏற்றுக்கொள்!

அனர்த்தங்களைக் கண்டு
அஞ்சி நடுங்காதே!
அனர்த்தங்கள் இவ்வுலகில்
என்றும் நிலைத்திருப்பதில்லை
பயங்கரங்களுக்கு முன்னால்
உறுதிவாய்ந்த மனிதனாய் நில்!

நம்பிக்கையும் கொடையும்
உன் பண்புகளாய் இருக்கட்டும்
மக்கள் முன் உன் குறைகள் மிகைத்து
அவற்றை மறைக்க
ஒரு திரை உனக்குத்தேவைப்படின,
கொடை கொண்டு அவற்றை மறைத்துவிடு
கொடை...
அனைத்தையும் மறைக்கும் ஆற்றலுள்ளது.

உன் இழிநிலையை ஒருபோதும்
எதிரிக்குக் காட்டிடாதே!
உன் துன்பத்தில் அவன் காணும்
இன்பமே உனக்கும் பெருந்துன்பம்.

உலோபியிடம் தாராளத்தை எதிர்பார்க்காதே!
தாடித்தவனுக்குத் தண்ணீர் தீயில் கிடைக்காது
உன்நிதானம் உன்செல்வத்தைக் குறைத்திடாது
உன் பிரயாசையும் அதனை அதிகப்படுத்தாது.

இன்பமோ..... துன்பமோ.....
செல்வமோ..... வறுமையோ.....
என்றும் ஒன்றாகத் தொடராது
திருப்தியான உளத்துடன் நீயிருந்தால்
நீயும், இவ்வுலகத்தைத் தன்
செல்வமாக வைத்திருப்பவனும் சமமே!
எவனுடைய வாசலில்
மரணம் வந்திழங்கியதோ
அவனைக்காக்க
வானம்,பூமிக்குக்கூட இயலாது.

இறைவனின் இப்பூமி
விசாலமானதுதான்
விதிவந்திழங்கிவிட்டால்.....
பூமியென்ன.....?
அண்டவெளியே
ஒடுங்கிச் சுருங்கிவிடும்.

காலத்தை விட்டுவிடு!
அது எவ்வேளையிலும் துரோகிக்கட்டும்.
என்னதான் நடந்தாலும்,
மரணத்தைத்தடுக்க மருந்தொன்றும் இல்லையே

கரைகாணாத ஓடங்கள்

செல்வி மாஜிதா அபுபக்கர்

கருமேகங்கள் வானெங்கும் கூட்டம் கூட்டமாக அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன. மெல்லிய குளிர் காற்றின் கூடவே மழை தூறலாக பெய்து கொண்டிருந்தது, மாரி காலத்தைப் படம் பிடித்துக்காட்டும் அந்த மங்கிய சூழ்நிலை.

தொடர்ந்து சில வாரங்களாக மழை விடாமல் பெய்ததால், நீர் பூமியை அடிமையாக்கத் தயாராக இருந்தது. வீதியெங்கும் ஒரே ஈரமும் கசகசப்பும்.

மூன்று மணியாயிருந்த போதும் சூரியனின் தலைமறைவு மாலை நேரம் போல் மங்கலான இருள். மழைத்தூறலின், ஓசையைத் தவிர எங்கும் ஒரே நிசப்தம்.

அமைதியான அந்த வேளையில் கடற்கரையிலிருந்து ஒலித்த அந்தக் கூக்குரல் சத்தம் அவள் காதுகளைத் தொடுகிறது. மனதில் மெல்லியதொரு மகிழ்ச்சி இழையோட எழுந்து சென்று கணவனைத் தட்டி எழுப்புகிறாள்.

கால்கள் இரண்டையும் முடக்கி சாரத்தினுள் இழுத்து மறைத்து, இருகைகளையும் இணைத்து கழுத்தினுள் புதைத்துக் கொண்டு சாயம் விட்டகன்று சம்பிய அந்த ஐந்தடி நீளமான ஓலைப்பாயின் மேல் தன்னை நான்கு அடியாக முடக்கிக் கொண்டு, குளிரின் மிகுதியால் புழுவாகச் சுருண்டு படுத்திருந்த அவன் மனைவியின் குரல் கேட்டுத்திடுக்கிட்டு விழிக்கிறாள்.

“என்னங்கு கடற்கரையில் பெரிய சத்தமாக்கேட்டுது. மீன் பட்டிரிக்கிது போல. இன்னிக்கு மீன்படுக சாயலாத்தான் இருந்தது. கொஞ்சம் கடல் பக்கம் போய்ப் பாத்திற்றுத்தான் வாங்களன். பகலும் ஒண்ணுமில்லாம வெறும் மாக் கஞ்சிதானே பொழுது போக்கிச்சி. இரவக்கி கறிக்கி ஏதாவது கெடச்சா ஒரு ஆணம் வெக்கலாயில்ல. எதுக்கும் போய்ப் பாத்திற்றுத்தான் வாங்களன்.” அவள் இல்

லாமை உணர்ந்தி தவிப்போடு கூறினாள். கூக்குரல் சத்தம் சற்றுப் பட்டமாகக் கேட்டதால் அவனின் விழிகளிலும் ஒரே மகிழ்ச்சிக்கீறல்.

விசுக்கென்று எழுந்து ‘காய்ந்து ஓட்டிய மேனியோடு கூடவே ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த முதுகோரம் கொஞ்சம் கிழிந்த பனியனின் தோழ்ப்பட்டியை இழுத்து சரிசெய்து இடுப்புக்குக் கீழ் இழுத்து விட்டு, அலங்கோலமாக அள்ளிச் சொருகியிருந்த சாரத்தை அவிழ்த்த அதனுள் பனியனின் கீழ்ப்பகுதியை விட்டு மீண்டும் உதறி உடுத்தினான்.

ஓலைக் கூரையால் மழை நீர் வடிந்து வந்தால் அது என்ன நிறத்திற்கு இருக்குமோ அதே போல ஒரு கிளாசினுள் தேனீர் போட்டுக் கொண்டு வந்தாள் அவள். கூடவே மற்றக் கையில் மிட்டாய்த் துண்டுகளோடு ஒரு பேளை.

அவன் இரு கைகளையும் உயர்த்தி, உடம்பை நிமிர்த்தி சோம்பல் முறித்துக் கொண்டான். ஆவென்று அடிப்பற்கள்தெரிய ஒரு நீண்ட கொட்டாவியோடு அவளின் கையிலிருந்த தேனீரை வாங்கி மொடுக்கென்று சூடித்து விட்டு, மிட்டாய்த் துண்டை வாயில் போட்டுக் கொண்டு நடக்கிறான்.

அவன் இருந்த நிலையில் அத்தேனீர் சற்றுச் சுறுசுறுப்பைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் கொஞ்சம் வேகமாக எட்டி நடந்தான்.

கனிமண் வீதியின் ஈரலிப்பில் கால்கள் புதைந்து ஓட்டுவதையே பொருட்படுத்தாமல் செருப்பில்லாத காலோடு அவன் அருவருப்பில்லாமல் நடந்தான். வறுமையில் ஊறிப்போன ஒல்லி உடம்பில் குளிர் நீர்த்துளிகள் சற்று நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தினாலும் அதனை உணராதவன் போல, கலைந்து நனையும் தலைமயிரைக் கைகளால் கோதிவிட்டபடி, அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கணவன் செல்வதையே அழிந்த வேலியின் இடவினால் கண் கொட்டாமற் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் அவள். அவன் உருவம் மறைந்த பின்,

“ஆண்டவனே! இன்னிக்காவது மொகம் பாக்க மாட்டாயா...? நல்ல கறி சோறு வாய்க்கு ருசியாச் சாப்பிட்டு எத்தின நாளாகுது? ஏதாச்சும் அவர் கையில் எடுத்தவர இன்னிக்காவது ஒதவி செய் இறைவா!..... கொஞ்சம் மாவு இருந்தத செஞ்சி பசல் நான் சாப்பிடாம, அவரோட சாப்பிட்டதாச் சொல்லி, அவருக்குச் சாப்பிடக் கொடுத்திடேன். இரவக்கி எதவெச்சி சமாளிப்பன்?..... ஆண்டவனே”

அவள் பேசுவதற்கே ஜீவநெற்றளைய இருகைகளையும் ஏந்தி இறைவனை வேண்டிக் கொண்டு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டபடி வறுமையிலும் தன் பசி உணராமல் கண் அனைய மதித்து, அவளின் நலம்தான் தன் வாழ்வில் ஒளியென நினைத்து வாழும் அவளின் இதயத்தில்தான் எத்தனை பொறுமைகள்.

நெசவுத் தொழில் செய்து குறைந்த வருமானமென்றாலும் அதன் உதவியோடு அவன் வாழ்க்கையை ஓட்டி வந்தான். மாரியின் மழை காரணமாக எங்கும் தொழில் நிறுத்தம். மீண்டும் அது துவங்க இன்னும் எத்தனை மாதங்களோ..... அதுவரைக்கும் அவர்கள் நிலை பெரும் அல்லாட்டமாகவே இருந்தது. ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டிற்கே மிகவும் சிரமப்பட்டனர். மழை காரணத்தை முன்வைத்துப் பொருட்கள் கடைகளில் இரட்டிப்பு விலைகளில் கண்மூடித்தனமாக விற்கப்பட்டன. காசை விழிகள் பார்த்து, கரங்கள் தொட்டு எத்தனை நாளாகிறது, வேதனையும் விரக்தியும் சேர்ந்து இதயம் விம்மி வெடிக்கும் போது ஒருவரை ஒருவர் பரிதாபமாகப் பார்த்து மௌனக் கண்ணீர் வடிப்பது உள் மிச்சம்.

உணர்ச்சிகள், ஆசைகள் கணவன் மனைவியென்ற உறவுகள், அணைப்புகள் அனைத்துமே வறுமையால் நசுக்கப்பட்டு, வாழ்க்கையில் ஒதுக்கப்பட்டு உலகமே கசந்து உள்ளம் சலித்துப் போகிறது.

ஏழைகள் என்றால் இயற்கை கூட இரங்கிடாதோ! மெல்லிய தூறலில் இருந்த மழை உரத்துப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. அவளின் நெற்றியில் சொட்டென்று மழைத்துளி விழுகிறது. அவள் புரிந்து கொண்டாள். அவர்கள் தூங்குவதற்கு கைகால்களை நீட்டி அமர்வதற்கென்று ஒரு சிறு இடமே நீர் ஒழுகாமல் காய்ந்து போய் பாக்கியாக இருந்தது. அதிலும் ஒரு சொட்டு, இரண்டு சொட்டு... இப்போது சர்ரென்று நீர் ஒழுகி வடிகிறது.

அவள் அவசரமாக அண்ணார்ந்து இருகைகளையும் உயர்த்தி கீழே கொட்டாதபடி உள்ளங்கையில் சேர்க்கிறாள். வீட்டின் ஓலைக்கூரை இற்று விட்டதால் எங்கும் ஓட்டை கட்டை பல் காட்டாமல் நகைத்து ஏளனம் செய்யும் சில மனிதர்களைப் போல், வானம் ஒளி மறைத்து ஏளனமாய்ச் சிரித்ததுக் கொண்டிருந்தது அவளைப் பார்த்து.

வீடுங்கும் ஆங்காங்கே பாத்திரங்கள் கடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது கடை போல காட்சி தந்தது.

இப்போது ஏந்திய அவள் கைகளையும் மிஞ்சி நீர் தரையைத் தொடுகிறது. அவளுக்கு என்ன செய்வதென்று புரிபவில்லை. சேலையை உயர்த்திக் கொண்டு பல பாத்திரங்களைத் தாண்டி ஓடுகிறாள். ஒரு கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு தடை தாண்டி ஓடுவதைப் போல் மீண்டும் ஓடிவருகிறாள் பதட்டத்துடன். ஒழுகிய இடத்தில் கோப்பை வைக்கப்படுகிறது. பாத்திரங்களில் மழைத்துளிகள் இசையமைத்துக் கொண்டிருந்தன.

பல நாட்கள் ஒழங்கற்ற சாப்பாட்டினாலும், இரண்டு நாட்கள் தண்ணீரை மட்டுமே பருகி சாப்பிடாமல் வெறும் வயிற்றுடன் இருந்தாலும் அச்சிறு ஓட்டமே அவளுக்குக் களைப்பையும், ஆழிப்பையும் கொடுத்தது கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. கைகால்கள் செயலற்றுப் போனது. தொண்டை காய்ந்து கரகரத்தது. இதயம் படபடக்க நினைவிழந்தது சரிகிறாள் அவள்.

முன்பு சில நாட்களாகப் பொருட்களைப் பதுக்கி வைத்து விலையுயர்த்தி ஏழைகளை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கும் கடைக்கார நரிக

ளைப் போல, மீன்களைப் பதுக்கிக் கண்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தது கடல்.

எதிர்பார்ப்பும் ஆதங்கமும் மேலிட, இடைக்கிடையே அச்சத்தாலும் பயாலும் விழிகள் சுருங்க எல்லோருடனும் நின்று அவனும் வலையிழுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பணக்காரத் தொந்தி வயிறுகள் சில ஆங்காங்கே ஐன் குலையாத உடுப்புகளில் மழைநீர் விழாதபடி மினுமினுக்கும் குடைக் காய்புகளை நெஞ்சோரம் கம்பீரமாக இணைத்துப் பிடித்தபடி சொகுசாக வர்ணக் குடைக்குள் கழுக்குக் கண்களை அலைய விட்டபடி காத்து நின்றன.

பதைபதைக்கும் ஏழைகளின் வயிற்றுப் பசி உணராத பணத்தை றப்பர் வளையல் போட்டுக் கட்டிப் பெட்டகத்தில் அடியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு ஓசியில் கரி தேட வந்து நிற்பும் சிலரின் ஓய்பாரம்.

வலைக்கயிறுகளுடன் கூடவே அரைந்து அல்லாடும் ஜீவங்களை அலட்சியமாகக் கைக் கட்டிப் பார்சதுக் கொண்டு நின்றவிட்டு, வலைகரை தொடும்போது அனைவரையும் அடித்து விலக்கிக் கொண்டு உரிமையுடன் இலவசத்தில் மீன் அள்ளிச் செல்லும் நெஞ்சிரக் காமற் திமிர், அடி விழுவ ஏழைகளின் வயிற்றில், புடைத்தெழுவ அவர்கள் தொடறி.

கனத்த பக்கமே தராசுமுள் பணிகிறது. பணம் படைக்கவரைத் தட்டிக்கேட்க எவரும் முனைவதில்லை. இல்லாகவன் ஒரு பிடி எடுத்தால் ஓராயிரம் ஏக்கப் பேச்சு. அடி உகை, உள்ளவர்களுக்கு எங்கும் எதிலும் உரிமை. இல்லாதவர் என்றால் எப்போதும் அடிமையென்பதுதான் ஆண்டவனின் தலையெழுத்தோ!...

ஆடிஆடி அலையுடன் மோதிவந்த தோணி கடலில் கரைப்பகுதியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அவனது இதயத்தில் ஒரு விசுப்பரிப்பு. முகத்தில் அதன் பிரதிபலிப்பு. விழிகளில் மகிழ்ச்சி ரேகைகள். இன்றைக்கு நிறைய மீன்பட்டிருப்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான். தனக்குள்ள பலம் அனைத்தையும் கொடுத்து இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

மனைவியை அடிக்கடி அவன் மனம் நினைத்துக் கொள்கிறது. அவனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது அவளை நினைக்க.

“பாவம்... அவள் தன்னைக்கட்டி என்ன சுகத்தைத்தான் கன்டாள், என்ன இன்பத்தைத்தான் அனுபவித்தாள். தன்னோடு சேர்ந்து அவளும் வாடி தெங்கி சஸ்ரப் பட்டு. ... இளமை எழிலில் மிதக்க வேண்டிய பருவத்தில் வறுமையில் துவண்டு துடித்து.....” நினைக்க நினைக்க அனனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. வறுமையில் சசங்கிய அவளின் உருவம் அவன் கண் முன் நிழலாக நின்றது.

“இன்றைக்க எப்படியும் கை நிறைய மீனோடும் பணத்தோடும் சென்று நல்ல ருசியாகச் சமைத்து வயிற்றார அவளுடன் இணைந்து சாப்பிட வேண்டும். இன்பமாக அவளுடன் பேசி சிரிக்க வேண்டும். பாவம்... அவள் கவலையை பறந்து சோகமின்றிச் சிரித்ததை நான் கண்டு எத்தனை நாட்கள்.”

அவன் மன ஆதங்கத்தோடு தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறான்.

தோணி கரைசேர. வலையும் கரையை அடைகிறது. எல்லாரும் வீழுந்தடித்துக் கொண்டு மேட்டிற்கு இழுத்து வருகின்றனர். அவன் கண்கள் வியப்பால் விரிகிறது.

அவன் எதிர்பார்த்ததைவிட மடிவலைவீங்கி வெடிக்குமளவு மீன். அவன் சுறுசுறுப்புடனும் பி போல பறந்து காரியங்களில் மும்முரமாகிறான். அனைத்து வேலைகளிலும் சன்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. குடைகளுக்குள் நின்ற பணக்காரக் கொக்குகள் கொண்டு நனையாமல் வழமைபோல் சொகுசாக மீன் பெற்றுச் செல்கின்றனர்.

வியாபாரிகள் பணம் கொடுத்து மீன்களை வாங்கி கண் பொத்திப் பணம் அடிக்கப் பறந்து கொண்டிருந்தனர். வலையை உதறும்போது சிறிய பாரை மீன்கள் அவன் கண்களைத் தொடுகிறது. மனைவி ஆவலோடு விரும்பிச் சாப்பிடுவது. அவன் அவசரமாக அதனை எடுத்து சாரத்தின் மடிப்புக்

ருள் விட்டுக்கட்டிக் கொள்கிறான். கழுகுக் கண்கள், எரிப்பதைப் போல் அவனை சுடுமையாகப் பார்க்கின்றன. அவன் பொருட்படுத்தவில்லை. மனைவியின் நினைவே மனமெங்கும் நிறைந்திருந்தது.

வியாபாரிகள் சென்று விட்டனர். தொழிலாளர் அனைவரும் தத்தம் பங்குக்காக ஆசையை அடக்கிப்பிடித்தபடி தனிப்புடன் காத்துநின்றனர்.

எஞ்சிய மீன்கள் அவர்கள் அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிச்சுப்படுகிறது. அவனும் தன்பங்கைப் பெற்றுக்கொள்கிறான். தொழிலாளர் பணம் பங்கீட்டிலும் இவனுக்கு உரிய அளவு கிடைக்கிறது. சந்தோசத்தால் இதயம் மலர, மனித ஆறந்தக் கூத்தாட எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டு மாலையில் அவன் வீடு வருகிறான்.

மனைவிக்குப் பிடித்தமான மீன்களைக் கை நிறைய ஏந்திப்பிடித்தபடி வருகிறான். அவன் கண்டவுடன் மகிழ வேண்டுமென்று ஒரு சின்ன ஆவல் அவனுள்.

பறவை பட்சிகள் தத்தம் இருப்பிடம் நோக்கி மெல்ல மெல்ல பறந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டுக்கு அண்மையில் வந்ததும், இத்து அழிந்து போயிருந்த வேலியின் இடவினால் ஆதங்கத்தோடு வாசலைப் பார்க்கிறான். இருளில் மண்டிக் கிடந்தது வீடு. நேற்று விளக்கெண்ணெய் இல்லை என அவள் புலம்பிக் கொண்டது. அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது ஒருவித புன்னகையோடு உறுக்கிக் கட்டியிருந்த சாரத்தின் இருப்போடு சொருகி வைத்த பணத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறான்.

நடந்து வந்து மனைவியை அன்போடு அழைத்தபடி வீட்டின் களிமண் படிகளில் கால்வைத்து ஏறுகிறான். அங்கே..... சரிந்து உயிரற்றவள் போல கிடந்த மனைவியின் கோலம் அவனை நல்லகுலையச் செய்கிறது. அவன் மகிழ்ச்சிகள் அனைத்தும் மின்னிலைன ஓடி மறைகிறது. பதறிக் கொண்டு ஓடுகிறான். அவன் கையிலிருந்த மீன்கள் சிதறி எங்கும் பறக்கின்றன.

அவளின் கரங்களைத் தூக்குகிறான். அது சக்தியற்றுத் தொப்பென்று தரையிலே வீழுகிறது. தான் ஆண் என்பதையும் மறந்து ஓவெனக் கதறியழுகிறான் அவன். தரையில் வீழ்ந்து உருண்டு புரண்டு அழுதான்.

மனைவியின் சோர்ந்த உடலை இரு கொடுங்கைகளிலும் தூக்கிக் கொண்டு அவன் வீதியில் வாகனம் தேடி ஓடுகிறான்.

அவள் விரும்பிச் சாப்பிடுவதென்று அவள் ஆவலுடன் அள்ளிவந்த மீன்களைக் காக்கக் கூட்டங்கள் கௌலிப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

“எய்ட்ஸ்”

ஓ.....

இன்று சத்தம்
ஒன்று நிசுமாலும்
இரத்தம் சிந்தாமலும்
ஓர் புத்தமே
நடக்கிறது!

அங்கு.....

மனித நேயங்களுக்குள்
நடக்கும் ஜீவ
போராட்டத்தில்
சமாதானத்திற்கே
இடமில்லை போலும்...
அந்த அராஜக
தாக்கத்தினால்
ஏக்கம் கொண்டு
மடியும் ஜீவன்கள்
இன்னும் ஏராளம்
ஏராளமாய்..... !
ஏய்... மனிதா!

இனியாவது புரிந்துகொள்
அகிம்சைப் போராட்டம்
இப்படித்தான் என்று.
ஏனென்றால்.....

உனக்கு மரண
ஊர்வலமே இல்லாமல்
ஓர் கல்லறையைல்லவா?...
காவியமாய்(ப்)
படைக்கிறதே !!

- மருதமுனை விஜிலி -

விலங்குகளே தயவு செய்து மீண்டும் சயனிக்கச் சென்றுவிடுங்கள்

- ஐ. ஏ. ஹமீத்

மணி நண்பகல் பன்னிரண்டு!
அந்த நகரெங்கும் ஒரே பதட்டம்!
வீதிகள் எங்கும் வெறி கொண்ட கூட்டங்கள்.
கத்தி கோடாரி பெற்றோல் சகிதம் பவனி
வந்து கொண்டிருந்தன.
மொழி வெறியும் இன வெறியும் அவர்கள்
கண்களிற கசாப்புக்கடைப் பயங்கரமாய்த்
தெறித்தன!

“மாற்று இனத்தவனா? வெட்டு அவனை!”
“அவன் பேசும் மொழியே என் காதுில்
விழக்கூடாது!”
“அந்த மொழியா பேசுகிறான்? ஊற்று
பெற்றோலை!”
“எரி அவனை உயிரோடு”

அத்தனையும் சயனைட் தோய்க்கப்பட்ட
சொற்கள்!
மித மிஞ்சிய வெறுப்பின் வார்த்தை வடிவங்கள்
துவேஷத்தின் குரூர முகங்கள்!
மனிதர்களின் இதயங்களின் அடியிற் துயின்று
கொண்டிருந்த மிருகங்கள் திடீரென விழித்
துக் கொண்டு உறுமின!
எங்கும் ஒரே சப்தம்! அலறல்கள்! ஆர்பாட்
டங்கள்!
உளி மண்டலம் புகை மண்டலமாய் மாறிக்
கொண்டிருந்தது!
மாற்று மொழிக்காரர்களின் கடைகளைல்
லாம் சுவாலை விட்டு அக்கினிப் டரீட்சை
நடத்திக் கொண்டிருந்தன!

அந்த மொழிப் பெயர்ப் பலகைகள் எல்லாம்
தாளில் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தன!
மனிதன் தான் மிகவும் கொடிய மிருகம்
என்ற கண்மையை அந்தக் கூட்டம் உறுதிப்
படுத்திக் கொண்டிருந்தது!

அப்போதுகள் அவன் வந்துகொண்டிருந்தான்!

தன்னைச் சுற்றிவரஎன்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவன் உணர்ந்தானோ
என்னவோ!
தொடர்ந்து அவன் வந்து கொண்டிருந்தான்!
கூட்டம் அவனைச் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டது!

“யார் நீ?” அவர்கள் அவர்களது மொழியில்
அவனிடம் கேட்டார்கள்!
அவன் பதில் பேசவில்லை!
“இவன் மாற்று மொழிக்காரன்! பிடியுங்கள்!
அடியுங்கள்! கொல்லுங்கள்!”
கூட்டம் கொக்கரித்தது!

ஒருவன் கையிலிருந்த தடியால் ஒங்கி அவன்
தலையில் அடித்தான்!
எவனோ ஒருவன் வயிற்றில் எட்டி உதைத்தான்!
“ஆய்ங்ங்” வந்தவனது அலறல்!
இன்னும் பலர் அடித்தார்கள்! உதைத்தார்கள்!
கத்தியால் குத்தினார்கள்!
“ஆய்ங்ங்” கலைமுதல் கால்வரை
இரத்தத்தால் வார்ப்பட்ட நிலையில் அவன்
சுருண்டு விழுந்து துடித்தான்!

கூட்டம் மீண்டும் அவனை உதைத்தது!
மிதித்தது!
“ஆய்ங்ங்..... ஆய்ங்ங்.....” மரண முனக
லோடு அவன் குற்றயிராய்த் தடிதுடித்தான்.
கூட்டம் வெற்றிப் பெருமிகத்தோடு சிரித்தது!
அவன் மரணாவஸ்தையிற் தடிப்பதை
மிகுந்த திருபதியுடன் வேடிக்கை பார்த்தது!
“ஆய்ங்ங்” ஆய்ங்ங்.....” முனகல்,
தொடர் கிறது!

அந்த சந்தர்ப்பத்திற் கூட “ஐயோ! அம்மா!”
என்று அலற அவனால் முடியவில்லை!
ஏனென்றால் அவன் ஒரு ஊமை!
எந்த மொழியுமே பேசத் தெரியாதவன்!

நல்ல விலை இல்லை.
ஒருவனது உணர்வும்
பூனைக் குட்டிகளும்தான் மிச்சம்.

உன்கபூர்

நடுவுற்ற சாமம்

நடுவுற்ற சாமம்
தலைக் கோழி கூவ கண் விழிப்பேன்
சிறுநீர் கழிக்க.
வாசப்படி மிதிக்க அச்சம் வந்து குறுக்கறுக்கும்.
வாழை இலை கறுப்புடை போர்த்தி
பய புறுத்தாட்டும்.
அங்கொரு தென்னையின் ஓலை சரசரத்து
என் மேனியை சிலிர்த்து வைக்கும்,
மந்நாய்கள் அங்குமிங்கும்
ஊளையிட்டுக் கத்தும்.

முற்றத்தில் மூன்றடி எல்லைக்குள்
நான் பெய்த சிறு குளத்துள் மண் சாத்திவிட்டு
படுக்கையில் கெளிவேன்.

நெஞ்சில் முகம் புதைத்து
தொல்லைகளைச் சொல்லும்.
விரல் பிடித்து நெட்டி முறித்து
இன்பக்கதை கூறும் காதலி,
இன்தோ
இன்னொருவன் தாலிக்குச் சொந்தக்காரி.
என் படுக்கையில் வந்தமர்ந்து
பழையகதை சொல்வது போல் குமையும் உள்ளம்.

நித்திரையும் ஒன்றிக்க
தலையணையை இறுக இணைப்பேன்.
ஆயினும்
சிறுநீர் கழிக்கும் சமயங்களில்
குறுக்கறுக்கும் அச்சங்களை
படுக்கையில் விழுந்ததும் மறந்திடுவேன்.

கள்ளமழையும் சூரியனும்

நீ உள்ள வெயில் உமிழ்கிறாய்
மழை பெய்ய விடுகிறாய் இல்லை.
ஒருமிக்கும் மேகத்தைக் கலைக்கிறாய்.
மேக இடவலில் வந்து
உன் தீட்டாத பற்களை காண்பிக்கிறாய்.
ஒரு நன்பனின் இன்றைய நடவடிக்கை போல;

சேங்கைக் கழற்று.
உமி கொண்டு உரசு.
மென்று விழுங்கு.
மழையைப் பெய்ய விடு.
நாறிப் போகும் மனிதன்.
கொழிக்கு பேன் கடி.
நாய்க்குத் தெள்ளுக் கடி.

பகத்து ஊர் மரக்கறி தின்ன ஆசை.
பூவலில் இருந்து மண் வருகிறது.
கமக்காரன் தலைக்குள் கார்ப்பான் பூச்சு.
நான் கடலில் குளிப்பேன்.
எனது சோற்றுப் பீங்கானுக்குள்
என் வியர்வையை உப்பெனத் தெளிப்பேன்.
ருசிப்பேன்.
ரம்பை இளையே!
மஞ்சள் சோற்றை இனி மணக்கச் செய்ய வேண்டாம்.
நாக்குக்கு வேப்பிலையை அரைத்துப் பூசு.
உனக்கு நீரில்லை.
எனக்கு நீரில்லை.
கொஞ்ச நாட்களாய் நான் பூத்திரம் கழிப்பதில்லை.

அவர்களைச் சுமந்த எங்கள் முதுகுகள்!

- ரீ. எல். ஜஃபர்கான்

முளைக்குமென்றுதான்
பூமியில் போட்டோம்
அரும்பும்போதே
ஹிட்லராய்ப் போனது.....

செக்குவளவில் -
தான்படுவானாய் வளர்ந்த
மாங்கண்டின்
வெம்பல் பழத்தைப் போல
பிஞ்சிலே பழுத்து விட்டது!

எங்கள் முதுகுகளில் -
அவர்களைச் சுமந்தோம்!
எங்கள் கண்களில்
அவர்களைப் பொருத்தி
நாங்களே அவர்களானோம்.....
மழை பெய்யுமென்று
எதிர்பார்த்த போதுதான்
இடி விழுந்தது.....

பாடசாலைகள்
மைதானங்கள் -
கடற்கரைத் திடல்கள்
கூட வீதிகள்.....

வாய்களைப் பொருத்தி
கேட்டுப்பார்க்க வேண்டும்.....
அவர்களுக்காய்
தியாகித்துப்போன கொழிகள்
நாங்கள் நன்றியற்றவர்களாகி -
துண்டு துண்டுகளாய்
வெட்டுபட்ட ஆடுகள்.....
நெஞ்சக்குள் முள்தைக்கிறது!

எங்கள் ஊதியக் காசோலைகளில்
அவர்களைத் தாலாட்டினோம்.....
அம்மா என்று அலறத் தொடங்குமுன்
நாங்கள் -
அடையாள அட்டை பெற்றுக் கொடுத்தோம்
அவற்றை எல்லாம் தொலைத்து விட்டு
எங்களிடமே -
அடையாள அட்டை கேட்கிறார்கள்!

முளைக்குமென்றுதான்
பூமியில் போட்டோம்
அரும்பும்போதே
ஹிட்லராகி விட்டது.....

(செக்குவளவு - எங்கள் ஊரி லுள்ள -
ஒரு வளவின் பெயர்)

எல்லாம் நன்மைக்கே

என்னும் நம்பிக்கையில் ஒரு ரஷ்யக் குடும்பம்.

ஆங்கிலத்தில்: டாக்டர் பெட்ரிக் மெண்டிஸ்

தமிழில்: புன்னகை வேந்தன்

எழுபத்தி நான்கு ஆண்டுகால கம்யூனிஸ ஆட்சிக்குப் பின் கேஜிபி நிறுவனத்துக்கு துளியளவும் பயம் கொள்ளாமல் தம் கருத்துகளை துணிச்சலுடன் வெளிக்கொணரவும், ஜனநாயகம், சுதந்திரம் என்பவற்றின் அர்த்தபுஷ்டியான போக்கை முழுமையாக உணரவும் ரஷ்ய மக்கள் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

பழைய வெலின்கிராட் பகுதியிலுள்ள கொல்பினோவின் பதினோராவது மாடியில் வாழ்ந்துவரும் நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு பாட்டாளிவர்க்க குடும்பத்துடன் இரண்டு மாதகாலம் நெருக்கமாகக் கலந்து பழகியதன் பெறுபேறாக அவர்கள் கம்யூனிசப் போக்கின் மீது கொண்டுள்ள அதீத வெறுப்பையும் - தாக்கத்தையும் அழுத்தம் திருத்தமாகத் தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்துள்ளது என்று டாக்டர் பெட்ரிக் மெண்டிஸ் தெரிவிக்கின்றார்.

சாஷா - வாலா இருவரும் முப்பது வயதை எய்திய தம்பதிகள். அவர்களுக்கு பதினொரு வயதையுடைய ஒலிஸியா என்ற மகளும். ஐந்து வயதையுடைய செரோஸா என்ற மகனும் இருக்கின்றார்கள்.

சாஷா, புதிதாக ஆரம்பித்த தனது பிரத்திடேக நிறுவனத்தில் கம்பியூட்டர் நிகழ்ச்சியாளராக வேலை செய்கின்றார். அவரின் மனைவியான வாலா, உயர்தர பாடசாலை யொன்றில் கணித ஆசிரியையாகத் தொழில் புரிகிறார். இந்த உலகத்தின் அதிகவளமும் - செழுமையும் நிறைந்த தேசத்தில் அதியுன்னதமான பேராணந்தம் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்கள் - என்று நம்பிக்கையுடனும் வசையில் அவர்கள் பேணி வளர்க்கப்பட்டு போஷிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை வெகுதுல்லியமாக அவதானமாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. சோவியத் - அந்த வார்த்தை மீது வாலா அக்கறை கொண்டவராகக் காணப்படவில்லை. "சோவியத்

யானைகள் மிகவும் பெரியவை! அவைகள் உலகத்தில் மிகவும் உன்னதமானவை" என்று ஏனாமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பன்னிரண்டு ஆண்டு கால அனுபவத்தை வெளிப்படுத்திய தமது மனைவியின் கருத்துக்கு உடன்பாடு தெரிவித்த சாஷா, உலகத்தில் அதி பெரிய கம்பியூட்டர் சோவியத்தில் உண்டு என்றும் சொல்லுகின்றார் - ஏமாற்றத்துடன் ஈடுகொடுக்க வேண்டும் என்ற மனநிலை ரஷ்ய மக்கள் மத்தியிலே விரவியிருந்தது என்பதை ரஷ்ய மக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் பழய சோவியத் யூனியனில் இருந்து சம்பந்தம் இல்லாதிருக்கப் பெருவிருப்பம் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகஸ்ட் சதி தோல்வி கண்டதிலிருந்து ரஷ்ய மக்கள் எதிரான அனுபவ நிலையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது 1920 ஆம் ஆண்டில் சிகாகோவில் நடைபெற்றதைப் போன்றதாகும். மேலும் இது உற்சாகமின்மை, சட்டத்துக்கு அடிபணியாமை, அமளி நிச்சயமின்மை என்பவற்றை ஊடகமாகக் கொண்டிருந்தது. அதிகாரிகளை எவருமே நம்பவில்லை. உணவுப் பற்றாக்குறை விரிவடைந்திருந்தது. மருத்துவ வசதிகள் இல்லாத நிலைமை திகிலையும், அச்சத்தையும் தோற்றுவித்திருந்தது.

இரண்டு தினங்களாக சாஷா - வாலா இருவரினாலும் இறைச்சியையோ - ரொட்டியையோ காணமுடியவில்லை. பாலைப் பெற்றுக் கொள்ள வாலாவுக்கு மூன்று தினங்கள் பிடித்தன. வாலாவின் ஐந்து வயதுடைய மகன் செரோஸா கடுமையான காய்ச்சலினாலும், பல் வலியினாலும் இரண்டரை நாட்களாக வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஒலிகியா மருத்துவ சாலைக்குப் போனாள்! ஆனால் அங்கு அவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கவில்லை. பிரபல்யம் வாய்ந்த தக்காளிரசம் - உருளைக் கிழங்கு, மற்றும் வெங்காயத்துடன்

பாண் துண்டுகளும் அவர்களின் பசியைத் தணிக்க ஏதுவாக அமைந்தன. சீனியுடன் தேனீர் அல்லது பழச்சாறு போசனம் முடிந்த பின்னர் பருகுவது வழக்கமாக இருந்தது.

மார்க்சிலம் லெனினிசம், பாட்டாளிவர்க்கம் என்ற பெயரினால் தனிச்சலுகையும், சிறப்புரிமையும் பெற்ற அதிகார வர்க்கத்தினால் - குழுவினால் முன்வைக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ சித்தாந்த ஆட்சிமுறையினால் சோவியத் மக்கள் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். இந்த கம்யூனிஸ ஆட்சிமுறையினால் மாதர்கள் தமது ஆண்களுக்காக அடிமைகளைப் போன்று வேலை செய்தார்கள். இந்த மாதர்கள் மிகுந்த சகிப்புத்தன்மை நிறைந்தவர்களாகவும் இருந்து செயல்பட்டார்கள். சில முதிர்ந்த பெண்கள் பாரிய நிர்மாணப்பணிகளில் தொழிலாளர்களாகப் பாடுபட்டு வேலை செய்தார்கள், அதேவேளை மற்றவர்கள் ஆகாரம் பெறவேண்டி நீண்ட நேரமாக வரிசையில் காங்குக்க நிற்கவேண்டி இருந்தது. ஆயினும் சோவியத் அரசியல் சாசனம் 35 ஆவது பிரமாணத்தில் பிரகாரம் ஆண் - பெண் இருபாலாரும் ஐக்கிய சோவியத் சோஷலிஸ குடியரசில் சமமான உரிமையுடையவர்களே என்று முரசறைகின்றது.

ஆண்களினால் கடுமையாக நடத்தப்பட்டு உருக்குலைந்த பெண்களின் தொகை அதிக எண்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளது. லெனின் கிராடில் உள்ள பெண்கள் சிறைச்சாலையில் 40 வீதத்துக்கும் அதிகமான பெண்கள் தமது கணவரின் கொடுமை தாங்காது அவர்களைக் கொலை செய்துவிட்டு இந்த சிறைச்சாலையில் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டுள்ளனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இங்கே பொது வசதிகளோ அல்லது இயலாமையில் உள்ளவர்களுக்கான நிகழ்ச்சிகளோ இல்லாதிருக்கின்றது. சுமார் நான்கு மில்லியன் மக்கள் இவ்வாறான வசதிகள் இல்லாது நாட்டில் வாழுகின்றனர். என்று மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கம்யூனிச சித்தாந்த முறை அதிகமான குடும்பங்களை நிர்மூலம் செய்து விட்டது. சாஷா - வாலா தம்பதிகள் கொபர்ச்சோவின் கிளாஸ் நொஸ்ட் கோட்பாட்டினால் பூரிப்படைந்திருந்தாலும் அராஜகத்தின் ஆசான்

ஸ்டாலின் காலத்தில் "கிளாஸ் நொஸ்ட்" கோட்பாட்டினால் இருபது மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு பகிரங்கமாகக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தக் குடும்பத்தின் பல உறவினர்கள் ஸ்டாலினால் தூக்கிவிடப்பட்டனர். ஸ்டாலின் - குருச்சேவ் - பிரஸ்தேவ் காலத்தில் கோடிக்கணக்கான பணம் சம்பாதிக்கப்பட்டு பாதுகாப்புக்கும் வெளிநாட்டிலுள்ள சர்வதிகார ஆதரவாளர்களுக்கும் செலவு செய்யப்பட்டன. அதே வேளை அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்கள் வறுமையால் வெந்து வாடி வதங்கினார்கள்.

முன்னைய சோவியத் யூனியனின் சர்வதேச இமேஜ் - பிரதிமை, சோவியத் வாழ்வின் கலாசார அம்சங்களை உயர்த்துவதற்குச் சிரத்தை காட்டவில்லை பிரபல்யம் வாய்ந்த சோவியத் கோஷ்டி நடனம், சங்கீதம் நாடகம், நூதன்சாலை ஆகியன உலகளாவிய மாபெரும் ஆர்வத்தையும் வரவேற்பையும் பெற்றிருந்த அதேவேளை, பிரத்திபேகவாழ்வு, சாதாரண மக்களின் தொழில் நிலைப்பாடுகள் அனைத்தும் வெளிநாட்டவருக்கு மூடிமறைக்கப்பட்டுத்தான் வந்தன.

ரஷ்யாவுக்கு வருகின்ற பார்வையாளர்கள் கிரான்மாவுடைய மணிச் சட்டத்தை (அபேகஸ்) எங்கிலும் காணலாம். நவீன ரஷ்யாவின் நாடாளுமன்றத்திலும் இதை காணலாம். பொது வசதிகள் துப்பரவு செய்யப்படவில்லை, பொது நூலகங்களுக்குப் போவதும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் சர்வகலாசாலை விடுதியின் அடிப்படை சௌகரியங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளது.

உதாரணமாக விளாடியிர் இலியச் லெனின் படித்த இடமாகவும் - போல்சுகிக் புரட்சியின் அறிவுக் கேந்திரமாகவும் திகழுகின்ற லெனின்கிராட் பொது நூலகம் - கலாசாலைப்பட்டம் பெற்றவர்களின் பாவனைக்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலகம் நடைமுறையிலுள்ள புதிய நூல்களையோ - செய்தித் தாள்களையோ - பத்திரிகைகளையோ - குறிப்பாக ஏனைய தேசங்களின் சஞ்சிகைகள் புத்தகங்கள் எதையுமே கொண்டிருக்கவில்லை.

எங்கிலும் சுத்தம் சுகாதாரம் பேணப்படாத மலசலக் களிப்பிடங்களின் துர் நாற்றம் பரந்துள்ளது. வாசகர்கள் தம் நாசிகளைப் பொத்திக் கொண்டு நடமாட வேண்டியுள்ளது. வெளிநாட்டுத் துதுவர் நிலையங்கள், உல்லாசப் பிரயாணிகள் ஹோட்டல்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் சுகாதாரம் பேண நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதில்லை. மேலும் சோவியத் கலாசாரத்தில் சுகாதாரம் பேணும் நடவடிக்கைக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படாமை பெரியவிந்தைதான். மற்றும் இந்தக் கழிப்பிடங்களில் டொயிலற் கடதாசிகளைக் காண்பதும் அபூர்வமாகவே உள்ளது.

லெனின்கிராட்டுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள இளைஞர் சிறைச்சாலை துப்பரவாகவும் இரம்மியமாகவும் இருக்கின்றது. கைதிகள் நல்ல வசதிகளைப் பெற்றிருப்பதோடு அவர்களுடைய மலசல கழிப்பிடங்கள், நூல் நிலையத்தில் உள்ளதை விட சிறப்புள்ளதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

லெனின்கிராட் அரசினர் பல்கலைக்கழகம், மாஸ்கோ அரசினர் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் மாணவர் விடுதிகளின் தராதரம் ஆரோக்கியமற்றதாகவே உள்ளது. மூன்று அல்லது நான்கு மணவர்கள் ஒரு அறையைப் பங்கிட்டுக் கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மாடிக் கும் பெ துவான மண்டபமும் சமையலறையும் உண்டு. மலசல கழி பிடங்கள் பழுவை எனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. சமையலறையில் குப்பைகள் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றன. எவருக்குமே சுற்றம் சூழலை சுத்தமாக வைத்திருக்கும் தைரியம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவ்வாறான சமூக பொருளாதார வாழ்வுக்கான அடிப்படைக் காரணம் என்னதான் என்பதை சாஷா - வாலா தம்பதிகள் பின்வரும் கவிதையில் விபரிக்கிறார்கள்:

அங்கே வேலை இல்லாமை இல்லை!

ஆனால் எவருமே வேலைசெய்யவில்லை!

எவரும் வேலை செய்யவில்லை!

ஆனால் அனைவரும் ஊதியம் பெறுகிறார்கள்!

அனைவரும் ஊதியம் பெறுகிறார்கள்!

ஆனால் கடைகளில் ஒன்றுமேயில்லை!

கடைகளில் ஒன்றுமேயில்லை!

ஆனால் அனைத்தும் சமையலறையில் உண்டு!

சமையல் அறைகளில் அனைத்தும் உண்டு!

ஆனால் ஒவ்வொருவரும் மனக்குறையுடன் - அதிருப்தியுடன் இருக்கின்றார்கள்!

ஆனால் அனைவரும் ஒழுங்கு முறைக்கு வாக்களிக்கிறார்கள்!"

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மிகவும் வலுவுள்ளதாக இருந்திருக்கிறது. அது மெய்யாகவே சோவியத் மக்களின் வாழ்வையும், ஆன்மாவையும் நாசம் செய்துவிட்டது; உதாரணமாக, ஒரு கம்யூனிஸ்ட் சமுதாயத்தில் எல்லாம் நன்மைக்கே என்று திடமாக நம்புகிறவர் எல்லாம் தீமைக்கே என்று நன்றாக அறிவூட்டிய மனப்பாங்கு உள்ளவராகிறார். எல்லாம் தீமைக்கே என்ற மனப்பான்மை கொண்ட ஒருவர் எல்லாம் நன்மைக்கே என்று நன்றாகத் தகவல் அறிந்தவராகிறார். இரண்டாவதாகத் சொல்லப்பட்டது எதிர்பார்க்க முடியாதது. ஏனெனில் சுதந்திரமான தகவலில் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடுதல் நெருங்கும் வாய்ப்பு இதில் கிடைக்கிறது. ஆனால் அரசு வெற்றிகரமாக இதை மாற்றம் செய்திருப்பதோடு எல்லாம் நன்மைக்கே என்னும் வழிமுறைக்கு மக்களை அனுசரித்து இணங்கி நடக்க வழி சமைத்துள்ளது.

தற்சமயம் நடைபெற்றுவரும் மேலும் ஜனநாயகம், விரிவான சந்தை வாய்ப்பு முதலிய நிகழ்வுகள் சுயாதீனமான ரஷ்ய சமுதாயத்தைப் பின்னடைவுக்கு உள்ளாக்கவே முடியாது. சுதந்திரம் அதன் பெறுமானம் பற்றி ரஷ்யா மக்கள் விரைந்து கற்று வருகிறார்கள். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அறிஞர் பெர்னாட்ஷா சொன்னார்: முப்பதுக்கு முன்னர் நீயொரு சோஷலிஷ் வாதியாக இல்லாவிட்டால் நீ இருதயம் இல்லாதவன். முப்பதுக்குப் பின்னர் நீயொரு முதலாளித்துவவாதியாக இல்லாவிட்டால் உனக்கு மூளை இல்லை என்று அர்த்தமாகும்.

சாஷா - வாலா தம்பதிகள் தமது முந்திய முப்பது ஆண்டுகால வாழ்க்கைப் பாதைக்கு ஒருகாலும் திரும்பப் போவதில்லை என்று வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்கின்றனர். மேலும் அவர்கள் முதலாளித்துவப் போக்கை விரும்பு

வதோடு அதன் ஆதாயங்கள் பாடுபட்டு வேலை செய்ய அவர்களுக்கு உந்துவிசையாக இருக்கிறது என்றும் தெரிவிக்கின்றனர்.

சூரியன்

உச்சிக்கு ஒரு சாண் மேல்
என், ஆத்மா

ஆணியும் கயிறும் இல்லாமல்
சும்மா தொங்குகிற நிலாப் பந்தும்
நானும்.

ஒரு தாளில் சிறிது
உயிர் வைத்தனுப்யிருக்கலாம் நீ.

எதிரில் அசைகின்ற வாகைக் கந்துகள்
முட்பற்றைச் சவநிலம்
வானக் கறுப்பு ஒன்று தெரியுதில்லை
கண்களை உதிர்த்துப் போட்டிருக்கிறேன் உன்
தபால் வரும் திசையில்.

ஆனாலும் நெஞ்சமுத்தம்தான் உனக்கு.

காகம் சிறகடிக்கின்ற இமைகளும்
செவியைச் சிலிர்த்தும் குரலொலியும்
விடாமல் அரிக்குது உள்ளே.

புதைந்திட்ட கால்கள்
பால் தெறிக்கும் இக் குருத்து மணலில்
கடுக்காத சுட்டு விரல்
அலுக்காமல் உன்
பேரெழுதித் தொடரும் என் அன்பே.

வாசல் படிக்கட்டருகில்
சோர்ந்திட்ட வெட்கம் கெட்ட ரோசாப்பூ
என் முகம்.

சுவரில் சாய்கிறேன்,
பிறவற்றில் லயித்திடா மனம்.
மையப் புள்ளியாய் நீயிருக்கும்
ஆரையற்ற பருதியில் சுழன்று சுழன்று.....

இனியாகிலும் நாலு வரி
எழுதிப் போடு.

அல்லது
உன் பெயரை மட்டும்
காய்ந்திட்ட என் தொண்டைக்குள் குளிர் நீர்
அது ஊற்றும்.

அறிஞர் பெர்னாட்ஷா உயிரோடு இன்று
இருந்திருந்தால் இதையறிந்து மிகுந்த பேரா
னந்தம் அடைந்திருப்பார்.

No, He is not!

ஐயலிங்சன்

காந்தியை ஒரு முறை நினைத்து
கண்களை மூடிய போது,
கொடூரங்களுக்கு முடிச்சுப் போடுவது -
எவ்வாறு என்பது
நினைவுக்கு வந்தது.

கைகளை தலைக்கடியில் வைத்து
மல்லாந்து கிடந்த போது,
பாரதி ஒரு முறை -
என்னினைவுக்கு வந்தான்.

நீ மனிதன் என்றால்
வார்த்தைகளில் ஜாலம் புரிவது,
எல்லோர்க்கும் பொதுவானது.
முடிந்தால் என்னை -
முயற்சிக்கச் சொல்லிச் சென்றான்.

எனக்கு இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது,
எனது ஆசிரியர் எனக்கு -
கற்றுக் கொடுத்ததை விட,
என்னிடமிருந்து -
மிகையானதென்னும் சேதி.

எனவே -
நான் கீழ்படிவதற்கு
தயாராக இருக்கிறேன்,
என்னை இயக்குபவனின் -
யோக்கியதை பற்றி நான் அறியும் போது...

சின்னச் சின்ன மேகம்

- ரவிப்ரியா -

வெளியில் பனி. அவள் நெற்றியில் வியர்வை. ஈஸ்வரியின் கைகளில் சுறுசுறுப்பு. அவள் தேங்காய் துருவும் சத்தத்தை சகித்துக் கொள்ளாமல்தான், காகங்களும் தயில் நீங்கிக் கரைகின்றனவா?

அடுப்பை மூட்டித் தண்ணீர் கேத்தலை அதில் வைத்தாள் ஈஸ்வரி. அடுத்துத் துருவிய தேங்காயைப் பிழிந்து கொண்டிருந்தாள். புளித்த மாவுடன் அதைக் கலந்து கொண்டாள்.

“அக்கா.....நான் ரியூசனுக்குப் போயிற்று வாறன்.....” - கையில் வைத்திருந்த கொப்பியைச் சுருட்டியபடி கூறினான் ஈஸ்வரன்.

“கொஞ்சம் பொறு. தண்ணி சொதிக்க கட்டும். தேத்தண்ணி போட்டுத் தாறன் குடிச்சிற்றுப் போ.....” - கையைக் கழுவிய படி கூறினாள் ஈஸ்வரி.

“இண்டைக்கு செமிஸ்றியில முக்கியமான ஒரு பகுதி படிப்பிக்கிறதா மாஸ்ரர் சொன்ன வர்...டே - நரத்தோட போனாத்தான் முன்னுக்கு இடம் கிடைக்கும்... நான் வந்துகுடிக்கிறன்” வாசலைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் படிப்பில் காட்டும் அக்கறை அவளுக்கு அகமகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. தண்ணீர் கொதிக்கும் சத்தம். இஞ்சி தட்டி.....தேயிலை போட்டு.....கொதிநீரை அதனுள் அளவாக ஊற்றிவிட்டு, கேத்தலை இறக்கிவிட்டு அடுப்பைக் கொஞ்சம் பிரித்து அப்பச்சட்டியை அதில் ஏற்றினாள்.

அப்பச்சட்டி சூடேறுவதற்குள் தேனீரைக் கலந்தாள். தாயை எழுப்பித் தேனீர் கோப்பையை அவளருகே வைத்துவிட்டு மீண்டும் குசினிக்குள் நுழைந்தாள் ஈஸ்வரி.

துடித்தெழுந்த தாய் தேனீர் கோப்பையுடன் அவளைத் தொடர்ந்தாள்.

“கோழி கூவித்தா மகள்?”

“ஓம் அம்மா!”

“அப்பத்துக்கு எல்லாம் ஆயத்தம் செய்து போட்டியா? நான் கொஞ்சம் அசதியாபடுத்திற்றன். என்ன எழுப்பியிருக்கலாமே புள்ள.....”

எண்ணெய்ச் சீலையால் சட்டியைத் துடைத்துவிட்டு, கரைத்த மாவை அகப்பையால் எடுத்துச் சட்டிக்குள் ஊற்றினாள். சட்டி கலகலென்று சிரித்து ஓய.....இன்னுமொரு நெருப்புச் சட்டியால் அதை மூடினாள்.

“இண்டைக்கு எனக்கு நேரத்தோட முழிப்பு வந்திற்று அம்மா.....நீங்கதானே வழக்கமா எல்லாம் ஆயத்தம் பண்ணிப்போட்டு என்ன எழுப்பிவிடுவீங்க. இண்டைக்கு எல்லாத்தையும் நானே செய்யுறன்.....இண்டைக்கெண்டான உங்களுக்கு கொஞ்சம் ஓய்வு கிடைச்சதிலே எனக்குச் சந்தோசம் தானம்மா.....” - சரித்தபடி தாயைப் பார்த்துக் கூறினாள் ஈஸ்வரி.

“இப்பத்தையக் குமருகள் தலைமாட்டில் ரேடியோவையும் வெச்சிற்று..... பாட்டுக் கேட்டபடி..... ஏழு எட்டு மணிக்குத்தானே எழும்புதுகள்..... அதை நித்தனச்சாதான் மகள் எனக்கு கஷ்டமாக இருக்குது.....”

வேகிய அப்பத்தை இறக்கி வைத்தாள் ஈஸ்வரி. அதன் மணம்.....அதிகாலையில் ஒரு சுறுசுறுப்பை ஏற்படுத்துவது போல் இருந்தது அவளுக்கு.

கிணற்றடிக்குச் செல்லும் தாயைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தபடியே அடுத்த அப்பத்தையும் இறக்கி வைத்தாள் ஈஸ்வரி. கழுவிய முகத்தை முந்தானையால் துடைத்து, விபூதியைத் தரித்துவிட்டு விறாந்தையில் அமர்ந்தாள் தாய்.

கேற்றைத் திறந்துகொண்டு வந்தாள் சுகிர்தம். அவளை வரவேற்றாள் தாய். சுகிர்தத்தைக் கண்டதும் முகத்தைச் சழித்துக் கொண்டாள் ஈஸ்வரி. சுகிர்தமும் விறாந்தையிலேயே அமர்ந்து கொண்டாள்.

“என்ன ஈஸ்வரி புகை கூடுதலா வருகுது. பச்ச மட்டையோ?” விறாந்தையில் இருந்த படியே குசினியை எட்டிப் பார்த்துக் கூறினாள் சுகிர்தம்.

“வெளிநாட்டுக் காசு வரத் தொடங்கின பிறகு, இவக்கு புகை பிடிக்காதாக்கும்.” - என்று முணுமுணுத்தபடி, அடுப்பைச் சாடையாக ஊதிவிட்டாள் ஈஸ்வரி.

“ஈஸ்வரியும் பள்ளிய விட்டநாள் தொடக்கம்..... இப்படியே கஷ்டப்பட்டுத்தானே இருக்காள்..... இவளவிட குறைவா பாஸ்பண்ணின பிள்ளயளெல்லாப் நல்ல நல்ல உத்தியோகத்தில இருக்குதுகள். எல்லாத்துக்கும் அமைப்பு வேணும்.....” - சுகிர்தம் அவளுக்காக அனுதாபப்பட்டாள்.

“சுட்ட அப்பம் இருக்குதக்கா..... உங்களுக்கு எத்தின வேணும்?” - எப்படியோ சுகிர்தத்தை அனுப்பிவிட்டால் போதும் என்ற அவசரம் ஈஸ்வரிக்கு.

“எனக்கு பால் அப்பம் வேணாம் புள்ள. இந்த முட்டையை போட்டு ரெண்டப்பம் சுட்டுத் தாவன்.....” - முட்டை இரண்டை நீட்டியபடி கூறினாள் சுகிர்தம்.

“இந்த மனிசிக்கு ரெண்டு முட்டை அப்பம் சுடுகிற நேரம், பத்துப் பாலப்பம் சுட்டுப் போடலாம். இந்த மனிசி வந்தா, ஆக்கினதான்.” - என்று மனதுள் திட்டியபடி முட்டையை வாங்கினாள் ஈஸ்வரி.

நன்றாகக் கூட்டியிருந்த முற்றத்தில் வெற்றிலைத் துப்பலைத் துப்பிவிட்டு மீண்டும் விறாந்தையில் அமர்ந்து கொண்டாள் சுகிர்தம். தன் முகத்திலேயே துப்புவதைப் போன்ற சுகிப்புத் தன்மையுடன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டாள் ஈஸ்வரி.

“சுகிர்தம்... இவன் கோவிந்தன் மந்திரியோட நல்ல இதாம். அவனப் பிடிச்சா வேலை எடுக்கலாமாம் என்று ஊருக்குள்ள

கதையா இருக்கு. ஒருக்கா அவனோட கதச்சிப் பாப்பமெண்டு யோசிக்கன். நீ என்ன சொல்றா?” தாய் ஒரு வித நம்பிக்கையோடு கேட்டாள்.

“அக்கா அவனுக்குப் பின்னால போனா நல்லா மடுபட்டுப் போயிருவயள். ஈஸ்வரியப் போல வடிவான பெட்டயள் எண்டா... ஜீ. ஏ. வேலையும் எடுத்துத் தாறன் என்று சொல்லுவான். கொழும்புக்குப் பத்துத்தரம் கூட்டிப் போவான். பிள்ளயப் பழுதாக்கிப் போட்டுத்தான் கொண்டு விடுவான். மந்திரியும் அவனப் போலதானாம்..... இந்தியாவில சினிமாவில சேருறதில உள்ள சீரழிவு இஞ்ச வேலை எடுக்கிறதிலையும் தொத்திற்று. நல்ல காசிருக்க வேணும். இல்லாட்டி நல்ல வடிவா இருக்க வேணும்.....”

“புள்ள அப்பம் தீஞ்ச மணக்குது. அடுப்பத் தணிச்சிவிடு...” தாயின் குரல் கேட்டு திடுக்கிட்டு அப்பச் சட்டியை அவதானித்தாள் ஈஸ்வரி.

அப்பம் கருகி விட்டது. சட்டியை விட்டுக் கிளம்பாமல் அடம்பிடித்தது. இரும்புத் தகட்டால் சுரண்டி அதைச் சுத்தம் செய்தாள் ஈஸ்வரி. “என்ர வாழ்க்கையும் இந்த கருகின அப்பம் மாதிரித்தான் ஆகிவிடுமோ” என்ற அச்சமும் அவளை ஆட்கொண்டிருந்தது.

“நீங்க ஈஸ்வரன வெளியில அனுப்பினா என்ன?” திடீரென கேட்டாள் சுகிர்தம்.

“சும்மா அனுப்பலாமா? அதுக்கும் அள்ளிக் குடுக்கத்தானே வேணும். அதோட அவன நல்லாப் படிப்பிச்சத்தான் பாக்கிறதாம் என்று ஈஸ்வரியும் ஒத்தக் காலில நிக்காள்...”

“நான் அவன்ட படிப்பக் குழப்ப வேணும் எண்ட நோக்கத்தில இதச் சொல்லல்ல. இப்ப நம்மட திழிப்பகுதிகள் இருக்கிற கிரிகோலத்தில... யுளந்தாரிப் பொடியனுகள விட்டில் வெச்சிடுக்கிறதே பெரிய பயமா இருக்கு. அந்தக்காலத்தில குமர்ப் பிள்ளயள வெச்சிருந்த மாதிரியல்லவோ வெச்சிருக்க வேண்டியிருக்கு. கண் தப்பினாக் கரணம். நான் பாதியும் என்ர பெடியன வெளியில அனுப்பினதுக்குக் காரணம்..... வெளியில எண்டான அவன்ர உயிருக்கு எந்த இக்கட்டும் வரக்கூடா தெண்டுதான்.”

“சுகிர்தம் அக்கா! உங்கட மகனப்போல கோழையில்ல எங்கட ஈஸ்வரன். அவன் ஆம் பிள. உயிருக்குப் பயந்து ஊரவிட்டே ஓடிப் போகமாட்டான்.....”

“ஏன் பிள்ள காலயில கோபிக்கிறா. சுகிர்தம் உண்மையத்தானே சொல்லுறாள்” தாய் அவளைச் சாந்தப்படுத்தினாள். ஈஸ்வரி மௌனமானாள். முட்டையை எடுத்து அடுப்புக் கல்லில் தட்டி உடைத்து..... அப்பத்தின் மேல் ஊற்றினாள்.

ஈஸ்வரன் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு வந்தான். அதை அவதானித்தான் ஈஸ்வரி.

“தம்பி தேத்தண்ணி கலக்கவா?”

“இல்லை அக்கா, ஒருமிக்கக் குளிச்சிற்று வாரன்.....”

ஈஸ்வரன் வெறும் மேலோடு குளிக்கச் செவ்வதைப் பார்த்தபடியே இருத்தான் சுகிர்தம்.

“கண்படப்போகுது சுகிர்தம்”

“நல்லா வளந்திருக்கான்.....”

(2)

மனதுக்குள் திருஷ்டி கழித்தாள் தாய். முட்டை அப்பமும் சுளகுக்கு இறங்கிவிட்டது. ஈஸ்வரனை வெளிய அனுப்பிற ஆசை தாய்க்கு அரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“நீ எப்பிடி உன்ர பெடியன அனுப்பினீ?”

“அது பெரிய கதை.....”

“சொல்லன் பாப்பம்,”

“சுகிர்தம் அக்கா, முட்டையப்பம் இறக்கிப் போட்டன். பெட்டியக் கொண்டு வாங்க.....” - சுகிர்தத்தை துரத்தும் பாவனையில் கூறினாள் ஈஸ்வரி.

“மெய்தான் பிள்ள, பெட்டி கொண்டு வர மறந்திறன். ஒரு கடதாசியில் சுத்தித் தாவன்.....”

அலுத்துக் கொண்டாள் ஈஸ்வரி. தாய் வீட்டுக்குள் சென்று ஒரு பேப்பரை எடுத்துக் கொடுத்தாள், ஈஸ்வரி அதைச் சுற்றிக் கொடுத்தாள்.

“வெளிநாட்டுக் காசெண்டாப்போல... ஆம்பிளயன் மாதிரி ரெண்டு முட்டப்பம் தின்றதானா? இருக்கிற தெளிவே ரெண்டுபேருக்குக் காணும்..... இன்னும்..... இன்னும்..... நமக்கென்ன ‘பிறஷர்’ வந்து கெதியில் தொலையட்டும்.....” - ஈஸ்வரி அவள் மீது கொண்டவெறுப்பை முணு முணுத்துத் தீர்த்தாள்.

சுகிர்தம், சுற்றிய அப்பத்துடன் மீண்டும் வீராந்தையில் அமர்ந்து கொண்டாள். ஈஸ்வரன் குளித்துவிட்டு வந்தான். குசினிக்குள் சென்று அவசரமாக இரண்டு பால் அப்பத்தைக் கடித்து, தேத்தண்ணியைக் குடித்து வெளியே வந்தான்.

‘சீசன் ரிக்கற்றை’ பொக்கற்றுக்குள் திணித்தபடி, புத்தகக் கட்டுக்களோடு புறப்பட்டான் ஈஸ்வரன்.

“என்ன சுகிர்தம்..... இருந்தாப்போல யோசிக்கிறா? உன்ர பெடியன் போய் எவ்வளவு காலம்?”

“ஒரு மாசந்தான்.....”

“அனுப்பிறதுக்கு எவ்வளவு புடிச்சிது...”

“ஜேர்மனுக்கு ரிக்கற் காசு மட்டும்.....”

“எவ்வளவு.....”

“எல்லாமா இருபதுக்குக் கிட்ட முடிஞ்சிருக்கு.....”

“என்ன வேலயாம்?”

“இன்னும் கிடைக்கல்லயாம்.....”

“இவ்வளவு நாளைக்கா?”

“அவன் அரசியல் அடைக்கலம் கோரித்தான் போனவன்.....”

“சுகிர்தம் அக்கா! உங்கட மகன் இஞ்ச என்னத்த வெட்டி விழுத்திப்போட்டு அரசியல் அடைக்கலம் கோரி ஜேர்மனிக்குப் போயிருக்கார்.....” - சிரித்தபடி குசினிக்குள் இருந்து குரல கொடுத்தாள் ஈஸ்வரி.

“சும்மா தெரியாதா புள்ள..... இஞ்ச பெரிய பெரிய ஆக்களப் பிடிச்சு..... ஒரு மாதிரியா ஆதாரங்கள் எடுத்துத்தான் கொண்டு போறான்.....”

“இப்படியான எளிய வேலை செய்து.... உண்மையா அரசியல் அடைக்கலம் கோர வேண்டியவங்களுக்கெல்லாம் தலையிடிக் கொடுக்கிற உங்கட மகனப் போல ஆக்கள ஜேர்மனியிலேயே வெச்ச சிரச்சேதம் செய்ய வேணும்..... இந்தப் போலிகள் பொலிவா இருக்கிறதாலதான்..... எங்கட விடிவும் வில கிக்கொண்டே போகுது.....” சுடச் சுட கிடு கிடுத்தாள் ஈஸ்வரி.

“நீ கொஞ்சம் சும்மா இரு புள்ள எல்லாத்தையும் விபரமாக் கேட்பம்.....” தாய் குறுக்கிட்டாள். மீண்டும் சுகிர்தத்தை நோக்கினாள் அவள். அவளில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

“சுகிர்தம்..... நீ இவ்வளவு காசுக்கு என்ன செய்தனீ.....?”

“அது பெரிய கதை. நீ என்னோட நல்லம் என்ற படியாத்தான் சொல்றன். ரகசியம் ஒத்தரிட்டையும் சொல்லிரக் கூடாது.”

“இவ்வளவு நாளாப் பழகுறா. உனக்கு எனப்பற்றித் தெரியாதா?..... விருப்பம் என் டாச் சொல்லு.....”

“நம்மட வேலாயுத்தார் தான் இருபத் தஞ்சி தந்தவர்.....”

“வட்டி இல்லாமல.....”

“இனாமத்தான்.....”

“நல்ல மனிசன்..... உங்களைட நெருக்கமா?”

“அவரர் மூத்த பெட்டைக்கு ரகசியமா தம்பி கசாது (பதிவுத் திருமணம்) வெச்ச பிறகுதான் தந்தவர். அவரும் சேர்ந்து ஓடித் திரிஞ்சுதான் அனுப்பினவர். தம்பி வந்த பிறகுதான் கலியாணம்..... நீயும் விரும்பினா ஒரு இடமிருக்கு. ஈஸ்வரனை அனுப்பலாம். ஈஸ்வரன் போனதுமாப் போயிரும். ஈஸ்வரிக்கும் கெதியா என்னவும் செய்யலாம.....”

இதைக் கேட்ட ஈஸ்வரிக்கும் கோபம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. “அம்மா நீங்க இண்டைக்கு மில்லுக்குப் போறல்லயா? போற வழியில அப்பத்தையும் குடுத்திற்றுப் போங்க. கடைக்காரனும் பாத்திற்று இருப்பான்.....” ஆவேசமாகக் குரல் கொடுத்தாள் ஈஸ்வரி.

தாய் அதுக்கு அடங்கித்தான் போனாள். சுகிர்தத்தின் வாயும் அடைத்துவிட்டது.

“சுகிர்தம், நாம கதையில் இருந்திற்றம் புள்ள சொல்ற மாதிரி நேரம் போயிற்றுத் தான்.....” - கூறியபடி குசினிக்குள் நுழைந்தாள், அவள்.

நூறு சோடி அப்பங்களையும் அந்தப் பெரிய பெட்டிக்குள் அடுக்கினாள் ஈஸ்வரி. அதைப் பெரிய வாழை இலையால் மூடினாள் தாய். அதை ஒரு கையில் ஏந்தியபடி..... சுகளை மறுகையால் எடுத்துக்கொண்டாள்... வெற்றுப் பசளைச் சாக்கொன்றையும் எடுத்த கொடுத்தாள் ஈஸ்வரி.

“நீயும் வாவன் சுகிர்தம் கதைச்சுப் போவம்.....”

“சரி வாறன். மில்லில எப்பிடி அக்கா?”

“இடுப்புக் கடுக்கக் கடுக்க புடைச்சிக் குடுத்தா பத்துரூபாக் காசும், மடியரிசி கொஞ்சமும் தருவாங்க.....”

இருவரும் கேற்றைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவை இப்படி அவசரப்படுத்தி அனுப்பியிருக்கக் கூடாது என்று ஈஸ்வரியின் மனசு இரங்கியது. அம்மாவின் மனசு நோக நடந்துகொண்டேனோ? சிறிது நேரம் ஆராய்ச்சியிலேயே மூழ்கிப் போனாள். எல்லாம் இந்த சுகிர்தம் அக்காவாலதான்.

“இந்தச் சின்ன வயதில தம்பிய கையெழுத்துப் போட்டிற்று..... கடல் கடத்த வாம்..... இந்த சுகிர்தம் அக்காவுக்கு எவ்வளவு துணிவு? ...அவட அவட்டல அம்மாவும் பெரிய விஷயம் மாதிரிக் கேட்டுக் கொண்டு தானே இருந்தா... இந்த மனிசி தொடர்ந்து வந்தா அம்மாவக் கொடுத்துப்போடும்..... அதுக்காக அப்பத்துக்குப் போடாம விடவும் ஏலா தெ.....”

நான் தம்பியப் பற்றிக் கட்டியிருக்கிற கோட்டைகள். ஈஸ்வரன் ஒரு எஞ்சினியராக வரவேணும். அதிலென்ன சந்தேகம். அவன் வருவான்தான். ஓ, எல் இலயே எவ்வளவு சிறப்பா பாஸ் பண்ணினவன். இப்பவும் அவன் ஏ. எல் சோதினைக்குப் படிச்சித் திரியிற படிப்பு என்ற இலட்சியத்தில அவன் ஒருக்காலும் மண் போடவே மாட்டான்.....

புதியதொரு நீண்ட நம்பிக்கையில் நூர்ந்துபோன அடுப்பை மறந்துவிட்டாள். புகையும் அடுப்பை, ஒரு வித புகழ்க்கூடன் ஊதிவிட்டாள் ஈஸ்வரி. சாம்பல் பறந்து தலையிலும் பற்றிக்கொள்ள..... தலையைத் தட்டியபடி... எஞ்சியிருந்த மாவை விசேட கவனமெடுத்து அப்பச்சட்டிக்குள் ஊற்றினாள். சர்க்கரையையும் தேங்காய்த் துருவலையும் பிசைந்து அன்மேல் அளவாகத் தூவினாள். தினமும் எஞ்சிய மாவில் விசேட கவனமெடுத்து இரு அப்பங்கள் சுடுவாள் ஈஸ்வரி. இரண்டாவது அப்பத்தையும் அதே பாணியில் சுட்டு இறக்கினாள்.

ஜேர்மனிக்கு அரசியல் அடைக்கலம் கோரி போயிருக்காராம் மகன். அதுவும் ஒரு பொண்ணுக்குச் சட்டப்படி வாழ்வு கொடுத்திற்று அவனுக்கு அங்க அரசியல் அடைக்கலம் கிடைச்சா..... இஞ்ச திரும்பவும் எப்படி வர ஏலும்? அந்தப் பெண்ணின் வாழ்வு? பெண்ணப் பெத்த பெற்றோர் எல்லாம் இப்படித்தானா தங்கள் பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிப்பது? இதைவிட கழுத்த நெரிச்சுக் கொலை செய்யலாமே? - ஈஸ்வரியிடமிருந்து பலமான ஒரு பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது.

அப்பச் சட்டியை இறக்கி வைத்தாள். அடுப்பைப் பிரித்தாள். குசினியை ஒழுங்கு படுத்தினாள். அந்த இரு அப்பங்களையும் வாழை இலைக்குள் வைத்து பேப்பரால் சுற்றினாள். முகத்தை அலம்பி உடுப்பை மாற்றினாள். அந்த விசேட அப்பப் பார்சல் அவர்களை அலங்கரித்தது. அடக்கமாக கேற்றைச் சாத்திவிட்டு ஒருவித சந்தோசத்தோடு நடந்து கொண்டிருந்தாள் ஈஸ்வரி.

ஈஸ்வரி அந்த நீண்ட வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். வீதி சுறுசுறுப்படைந்து கொண்டிருந்தது. தன்னை விழுங்கிவிட முனையும் விழிகளையெல்லாம் வேண்டா வெறுப்பாகப் பார்த்தபடி, தலை குனிந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள் அவள்.

அவள் எண்ணமெல்லாம் ஈஸ்வரனைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. தம்பி எஞ்சினிய ராக வந்த பிறகு..... என்னைப்போல வசதியற்ற ஏழைக் குடும்பத்துப் பெண் ஒருத்திக்கு..... சீதனம் எதுவும் வாங்காமல்..... அவ

னைத் திருமணம் செய்து வைத்து..... ஒரு முன்மாதிரி காட்ட வேணும். அதுக்குக் கடவுள் கருணை காட்ட வேண்டும்.

ஏழைக் குடும்பத்துப் பெண்ணைத் தெரிவு செய்யிறதில்தான் சரியான சிக்கலாக இருக்கும்..... இஞ்ச அரைவாசிக்கு மேல ஏழைக் குடும்பங்கள்தானே..... அதில ஒன்றத் தெரிவு செய்யுற எண்டா எவ்வளவு கஷ்டம். அதுக்குத்தானே நம்மட சுகந்தையா இருக்கார்.

அவர்ர கையில்தான் மணமகள் தெரிவை ஒப்படைக்க வேணும். சுகந்தையா என்ன சும்மா ஆளா? பெயர் பெற்ற எழுத்தாளர் அல்லவா? அவரின் கூரிய சமூகப் பார்வையில்..... தூய்மையான குடும்ப விளக்கொன்று கிடைக்காமலா போயிரும்?

எப்பவோ நடக்கப் போகின்ற விடயத்திற்கு இப்பவே அவதிப்படுகிறேனே? கொஞ்சக் காலமா என்ன? பத்து வருஷமாவது செல்லும்!

தனது இலட்சியம் நிறைவேற இன்னும் பத்து வருஷங்களாவது காத்திருக்க வேண்டும் என்பதை நினைக்க ஈஸ்வரிக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.

வீதியைக் கடந்து அந்த ஒழுங்கையால் நடந்து கொண்டிருந்தாள். சிந்தனை வயப்பட்டபடி நடந்ததால் விரைவாகவே இடத்தை அடைந்து விட்டோமோ என்று கூட நினைத்தாள் ஈஸ்வரி.

முற்றத்தில் உதிர்ந்து கிடந்த கொடி மல்லிகை மலர்களை ஈர்க்குத் தடியால் கூட்ட விரும்பாதவராக..... ஈர்க்கில் தடியை கொடி மல்லிகைப் பந்தலில் சாத்திவிட்டு..... கொடி மல்லிகை மலர்சளைப் பொறுக்கி எடுத்தக் கொண்டிருந்தார் சுகந்தையா.

குனிந்தபடி மலர்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தவரால் ஈஸ்வரி வந்து நிற்பதை எப்படித்தான் உணர முடிகின்றதோ?

“அப்பம் மணக்குது.....! ஈஸ்வரி வந்திற் றீரர?” - தலையை நிமிர்த்தாமலே கேட்டார் சுகந்தையா.

“ஓம்.....” - மேசையில் அப்பத்தைக்

கொண்டு போய் வைத்து விட்டு, வெளியே வந்து பதிலிறுத்தாள் ஈஸ்வரி.

ஈர்க்குத் தடியை எடுத்து, முற்றத்தைப் பெருக்க முயற்சித்தாள் ஈஸ்வரி. சுகந்தையர் விடவில்லை. ஈஸ்வரி விலகி நின்றாள்.

“நான் காந்தியவாதி..... என்ர வேலைகளில் மற்றவங்க பங்கு போடுறதை நான் விரும்பிற இல்ல எண்டு உமக்குத் தெரியுந்தானே.....?”

“அதுதானே ஒருத்தரோடயும் ஒட்டிக் கொள்ளாம..... இத்தனை வருஷமா ஒண்டிக் கட்டையாகவே இருக்கிறீங்க?.....”

“அதாலதான் நான் திருப்தியா இருக்கன். இந்த திருப்தியோட சாவன்.....”

“அப்பிட்யெண்டா கல்யாணத்தைப் பற்றி எப்பவும் யோசிக்க மாட்டீங்களா?.....”

“ஒரு போதும் இல்ல.....”

“ஏன்?”

“திருமணம் முடிச்சா..... என்னையறியாமலே என் துணைவி துணைபுரிய நேரிடும்..... காந்தியவாதியான நான்..... எனக்காக அவள் சமைப்பதையோ..... அல்லது எல்லா விதமான பணிவிடைகள் செய்வதையோ நான் அனுமதிக்க முடியாது. எனக்காக இன்னுமொரு உயிரைக் கஷ்டப்படுத்த நான் எப்பவுமே விரும்பமாட்டன்.....”

“அதில்ல உண்மையான காரணம்.....”

“வேறொரு காரணமும் இல்லயே.....”

“உங்கட உழைப்பு முழுக்க உங்கட எழுத்துப் பணிக்கே செலவாகுது. கொஞ்சம் சேமித்தாலே அதை அப்படியே எடுத்து ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை வெளியிடுறீங்க. இலங்கையில் வெளியாகிற எல்லா இலக்கியச் சஞ்சிகைகளுக்கும் சந்தா கட்டுறீங்க. கண்விழித்து எழுதுறீங்க. கால நேரம் பார்க்காமல் கருத்தரங்களிலெல்லாம் கலந்து கொள்றீங்க..... நேரம், பணம் இரண்டும் உங்கட இல்லற வாழ்க்கைக்கு இடையூறா இருக்கு. அதாலதான் உங்களால திருமணத்தைப் பற்றி யோசிக்க முடியல.....”

ஈஸ்வரியின் காரணங்களை முழுமையாக

எதிர்க்கவோ அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளவோ முடியாத நிலை சுகந்தையாவுக்கு:

“என்ர புத்தகங்களை விழுந்து விழுந்து படிச்சி என்னையே மடக்குறீர்!.....” சுகந்தையா குறும்பாகக் கூறினார்.

“உங்கள மடக்கிற அளவு எனக்கு மதி இல்ல. ஆனா நீங்களும் குடும்பமும் குடித்தனமுமாக இருக்கவேணும் எண்ட ஆசைதான் அதாலதான் இப்பிடிச் சொல்றன். உங்கட உண்மையான ரசிகையான எனக்கு உங்கட படைப்புக்களைப் பற்றி மட்டுந்தான் விமர்சிக்க அனுமதியா? உங்கட வாழ்க்கையில் அக்கறை காட்டுறது தவறா?

“ஈஸ்வரி என்னை பிழையா விளங்குறீர். நான் அச்சில போட்ட புத்தகங்ளெல்லாம் இந்தக் குடிசையில் நிறைய இருக்கு. உண்மையான அபிமானத்தோடு அனுதாபத்தோடு நீதானே அவ்வப்போது..... புத்தகங்க ளக் கேட்டு வாங்கி விற்று வந்து தருகின்றா..... இப்பிடி இலக்கிய வாசகர்களெல்லாம் எங்களைப் போன்றவங்கள உற்சாகப்படுத்தினா..... எங்களால துணிஞ்சி..... இந்த பணியில நிலைச்சிருக்க முடியும்..... ஆனா... .. உன்னப்போல ஆயிரத்தில ஒருவர்தானே..... இப்பிடி கை கொடுத்து உதவுகிறாங்க... .. புத்தகங்கள் வெளியிட்ட கடனை அடைக்க முடியாமல் திண்டாடும் எனக்கு..... அவ்வப்போது உதவிசெய்யும் உன்ன எப்பிடி அம்மாதவறா நினைப்பன்... ..”

“நீங்களும் ‘செக்ஸ்’, ‘காதல்’ எண்டு கதையெழுதியிருந்தா..... இந்தக் குடிசையை நிரப்பியிருக்கும் புத்தகங்களெல்லாம் போதமாலிருக்கும்..... தூசு போல மதிக்க வேண்டிய புத்தகங்க ளெல்லாம்..... துரிதமாக விற்பனையாகுது..... தூய்மையான சிந்தனையோட எழுதுற உங்கட புத்தகங்களெல்லாம் தூசு படிஞ்சு கிடக்குது..... சாலம் மாறும்”

உண்மையான அனுதாபத்துடன் கூறினாள் ஈஸ்வரி. அடிக்கடி சுகந்தையாவின் குடிசைக்கு வந்து அவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்துவது ஈஸ்வரியின் வழக்கம். அவர் படைப்புக்களில் அவளுக்கு உயிர்.

அவளிடம் காசு சேரும்போது..... சுகந்தையாவின் குடிசைக்கு வந்து..... அவரு

டைய புத்தகங்களை வாங்குவாள். ஒரே கதைப் புத்தகத்தின் இருபத்தைந்து பிரதிகளை அவள் வாங்கி தனது வீட்டில் அடுக்கி வைத்திருக்கிறாள்.

சுகந்தையாவுக்கு ஈஸ்வரியின் செய்கை ஓரளவு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தான் இருந்தது. உண்மையாகவே, வாசகர்கள் தான் ஈஸ்வரி மூலம் தனது புத்தகங்களைக் கொள்வனவு செய்கின்றார்கள் என்பது அவரின் எண்ணம்.

சுகந்தையா எந்தநேரத்திலும் சுயகௌரவத்தை விட்டுக் கொடுக்க விரும்பாதவர். தனது தந்தையே தன்னை ஒரு கட்டத்தில் “பைத்தியக்காரன்” என்று கடிந்து கொண்டாராம். அன்றோடு வீட்டைவிட்டு முழுமையாக வெளியேறியவர்தான் சுகந்தையா. அத்தோடு குடும்ப அங்கத்தவர்கள் அனைவரையுமே மறந்துவிட்டார். அதன்பின் அவர்கள் முகத்தில் விழிக்கவே இல்லை.

சுகந்தையாவுக்கு அரசாங்க உத்தியோகமும் இல்லை. அரசாங்க உத்தியோகம் பெறுவதில் உள்ள தில்லுமுல்லுகளை அடியோடு வெறுப்பவர் அவர். அவர் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் தட்டச்சு இயந்திரமே அவருக்கு எல்லா வகையிலும் உதவுகின்றது.

ஈஸ்வரியின் அப்பக் காணிக்கையையும் வெறுத்தவர்தான் சுகந்தையா. எனினும் அவரின் உண்மையான இலக்கிய ஆர்வத்தையும் அபிமானத்தையும் அவராக உணர்ந்தபின்... அந்தக் காணிக்கையை அவரால் தட்டிக் கழிக்கவே முடிவதில்லை.

“எனக்கு நேரமாயிற்று...”

“உபகாரம்...போயிற்று வாரும்...”

ஈஸ்வரி கைக்குள் சுருட்டி வைத்திருந்த பதினைந்து ரூபாயை அவரிடம் நீட்டினாள்.

“புத்தகம் வேணுமா?” - மகிழ்ச்சியோடு கேட்டார்.

“என்ர திருகோணமலைச் சினேகிதி ஒருத்தி... ஒரு பிரதி தேவையாம் என்று அனுப்பியிருந்தாள்...”

“அருள் சுப்பிரமணியம் பிறந்த மண்

அல்லவா? இலக்கியப் பிடிப்பு இருக்கத்தானே செய்யும்...” மேலும் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரத்தின் உதயத்தைக் கண்டவர் போல் உற்சாகமாக குடிசையுள் சென்று புழுதியைத் தட்டி, புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார் சுகந்தையா.

அவருடைய நம்பிக்கை நட்சத்திரத்தை, எரி நட்சத்திரமாக்காமல் இருக்கும், தனது மகத்தான பணியைத் தானே பாராட்டியபடி நடந்துகொண்டிருந்தாள் ஈஸ்வரி.

(4)

வீடு நோக்கி விரைவாகவே டிசன்றாள் ஈஸ்வரி. மதியபோசன வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். இருப்பதைக் கொண்டு சமாளித்தாள்.

சமையல் ஒருவாறு முடிந்து விட்டது. ஆசை தீரக் குளித்தாள். உடுப்பு மாற்றி கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்தாள். ஓய்வு தற்காலிக மரணத்தைத் தழுவினது.

மாலை மூன்று மணி. பசியோடு வந்தான் ஈஸ்வரன். ஈஸ்வரியை எழுப்பவே இல்லை. அவளைப் பார்க்க ஈஸ்வரனுக்குப் பரிதாபமாகவே இருந்தது. அவளது நித்திரையைக் குழப்பக் கூடாது என்ற நல்லெண்ணம்.

ஓசைப்படாமல் உடுப்பை மாற்றினான். முகத்தை அலம்பினான். குசினிக்குள் நுழைந்தான். ஒரே சட்டி. ஒரே பாணை. இரண்டையும் ஒரே நேரத்தில் திறந்தான் திகைத்தான்.

“அக்காச்சியும் இன்னும் சாப்பிடல்ல...” வார்த்தைகளை உருக்கமாக உச்சரித்தான். “அவளைச் சிரமப்படுத்தக் கூடாதென்று தானாகப் போட்டுச் சாப்பிட வந்தால்..... அவளே சாப்பிடலையே.....”

ஏதோ நினைவுவந்தவனாக ஈஸ்வரி படுத்துக் கிடக்கும் இடத்துக்குச் சென்றான். பெதுவாக தனது கையை நெற்றியில் பதித்தான். திருப்தி. அடுத்து அவள் கழுத்தில் பதித்தான். அப்போதும் அவள் விழிக்கவேயில்லை.

(தொடர்ச்சி அடுத்த இதழில்)

அறநிலாவின் இரண்டு கவிதைகள்

எழுதக் கண்டதாய் இது

வேகமாய் பந்தும் வீசி
அபாரமாய் துடுப்பும் ஆடுகின்றேன்.
மைதானத்தில் என்னைத் தவிர்த்து -
வீரர்கள் யாருமில்லை.
நடுவர்களும் நிற்கவில்லை.
கண்களுக்கெட்டிய தூரங்களில்
பார்வையாளர்களும் இல்லாமல்
நான் மட்டும் பங்கெடுத்து
விளையாடிக் களிக்கின்றேன்.
நாற்பக்கல் என்றமையாமல்
முடிவிடங்கள் புரியாத
வட்டமான மைதானம்.
நானே தனித்தவனாய் -
அபாரமாய் துடுப்பும் ஆடி
வேகமாய் பந்தும் வீசுகின்றேன்.
திடீர் நிறுத்தத்தில் -
இரண்டு கைகள் ஒன்றிலும்
பந்தும் இல்லாமல்
துடுப்பும் இல்லாமல்
இடுப்பில் விலகியவாறு
சாரனுடன் என்னைக் காண்கின்றேன்.
பக்கத்து அறையில் நண்பர்கள்
இன்னும் விழிப்புடனே
அரசியல் ஞானி எனாய் மாறி
வாய்ப்பிற்குள் கலக்கின்றார்கள்.
என்னுடைய Room Mate
என்ன விளையாடுகின்றானோ?
விடிந்தால் கேட்க வேண்டும்.

உணர்தல்

மரத்தின் அடியில் முளைத்து
குறித்த பரப்பில் நிழல்.
சென்று -நின்றோ அமர்ந்தோ
ஆறுதல் பெறுதல் முடியும்.
கிடைக்கும் அந்தச் சுகத்தில்
மரத்தை மறந்து நிழலை
நிழலை மறந்து மரத்தை
அல்லது இரண்டையும் சேர்த்து
நன்றியாய் நாங்கள் பாராட்டலாம்?
ஆயினும் மரத்தின் நிழலில் -

வெயிலை அல்லது சூரியனை
(சூரியனை மறந்து வெயிலை..... ..)
பழித்துத் திட்டித் தீர்த்தால்
மரமும் நிழலும் மண்ணும்
எங்களை எண்ணிச் சிரிக்கும்.

சமூக நிறுவனங்கள்

அந்நிய நாட்டிற்கு
அவலத்தை விற்று
ஆடம்பர பவனிவரும்
அதிகாரி

ஏழ்மையை ஏற்றி
பணத்தைக் கறக்கும்
ஏஜென்சி

சேவையென்று கூறி
கோடிஸ்வரனாகும்
குபேரர்கள்

நேர்மை பேசி
கிம்பளம் வாங்கும்
கில்லாடி

ஐந்து ரூபாய் திட்டத்தை
ஐம்பதாயிரமாகும்
அரசியல் வாதி

வாக்களிக்காமலே
எம்மை விற்கும்
மக்கள் தலைவர்கள்

சீரிய சிந்தனையை
சிதறடிக்கும்
சி. ஐ. ஏ. யின்
செருப்பு

சிந்தித்தால்,
அறிவை வளர்த்தால்
அகற்றலாம்
செருப்பை

ச. மணி சேகரன்

கனதிமிக்க இலக்கியலாதிபாக, சமூக சேவையாளராக, பொறுப்புமிக்க உயர்பதவியாளராக இவ்வாறு இருந்து வந்த யாசின் பாவா அகமது லெப்பை 26. 12. 1992 சனி 10. 20 மணியக்கு வாழைச்சேனை புனானை வீதியில், மீயான் குளச்சந்தியில் தனது நண்பர்களுடன் தான் பயணம் செய்த ஜீப்வண்டிகண்ணி வெடிக்கு இலக்கானதால் ஷஹீதானார்.

அவரின் மரணச் சேதியுடன், இன்னும் நான்கு முக்கியமானவர்கள் ஷஹீதானார்கள். ஊரிலே அன்றுதான் வை. அஹமதின் முக்கியத்துவமும், ஆற்றலும், சேவையும் தெரிந்தது. வாழைச்சேனை மட்டுமல்லாது மட்டக்களப்பு மாவட்டமுமே தனது கண்களை இழந்தது போல சோகம் கொண்டாடியது.

வை.அஹமதின் பணி, ஆற்றல்பற்றி குறிப்புகள் முடியுமானளவு என்னால் எழுதப்படுகிறது. ஏனெனில் என்ன விட இருபது வருடங்கள் பிறப்பில் அவர் மூத்தவராக இருப்பதால், போதிய தகவல் என்னால் சிலவேளை தர முடியாது போகலாம் என குறிப்பிடவிரும்புகிறேன்.

1945. 04, 29ம் திகதி வாழைச்சேனையில் யாசின் பாவா, சுலைஹா உம்மா, தம்பதியினருக்கு மகனாய் பிறந்தார். வாழைச்சேனை அரசினர் முஸ்லிம் ஆண்கள் பாடசாலையில் (தற்போது அந்- நூர் ம வி) ஆரம்பக்கல்வியையும், ஓட்டமாவடி சிரேஷ்ட பாடசாலையில் (தற்போது ஆண்கள் ம. வி) எஸ். எஸ். சிவரை படித்து சித்தியடைந்தார்.

1957ம் ஆண்டிலிருந்து சிறு சிறு ஆக்கங்களை தினகரன் பாலர் பகுதிக்கு எழுதத் தொடங்கினார். சிறுவர் கவிதை, கதை, துணுக்குகள் என்பன அதில் அடங்கின. 1959ம் ஆண்டு அகில இலங்கை சாகித்திய மண்டல விழாவையொட்டி நடைபெற்ற அகில இலங்கை கட்டுரைப் போட்டியில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், கனிஷ்ட பிரிவுக்கான முதற்பரிசு இவருக்குக் கிடைத்தது. இந்த பரிசே இவருக்கு மிகப்பெரிய உற்சாகத்தை இளமையில்

கொடுத்தது. தனது இலக்கிய நோக்கத்தை விரிவு படுத்தினார். இஸ்லாமியக் கட்டுரைகளை நிறையவே எழுதத் தொடங்கினார்.

1964ம் ஆண்டு 'மாணவ ஆசிரியர்' என்று அழைக்கப்பட்ட ஆசிரியர் நியமனத்தில் சேர்க்கப்பட்டார். தனது ஆசிரியர் சேவையில் அவர் இலக்கியத்தி மீது ஏற்பட்ட வேகத்தால் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியராகவே அவர் மாறினார். 1966, 67ம் ஆண்டுக்கான ஆசிரியர் பயிற்சியைப் பெற, அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலைக்கும் சென்றார். அங்கு தமிழ் துறையை தேர்வு செய்து, முதலாம் தர பயிற்சிப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியராக வெளியேறினார். 1975ம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் ஓட்டமாவடி மகாவித்தியாலத்திற்கு அதிபராக இருந்தார். இங்கு இவர் சுமார் 3 வருடங்கள் அதிபராக கடமையாற்றினார். 1977ல் நடைபெற்ற தேர்தலின் பின் மருதமுனை அல்மனார் மகாவித்தியாலத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். பின்பு 1980ம் ஆண்டளவில் வாழைச்சேனை அந்நூர் ம. வி அதிபராக ஒரு வருடம் வரை கடமையாற்றி விட்டு, மூதூர் கோட்டக் கல்வி அலுவலகத்திற்கு கல்வி அதிகாரியாகச் சென்றார். அங்கிருக்கும் போது தனது திருமண வாழ்வில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை காரணமாக ஜேர்மன்செல்வதற்காக இந்தியாசென்றார். ஆனால், அங்கு அவர் சென்ற நோக்கம் பூர்த்தியாகாத காரணத்தால், 3 மாதங்களின் பின் நாடு திரும்பினார். பின்னர் வாழைச்சேனை கோட்டக்கல்வி அலுவலகத்தில் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றினார். இவ்வலுவலகத்தில் நீரூவாகப் பொறுப்பும் இக்கோட்டத்துக்குரிய முஸ்லிம் பாடசாலைகளை கவனிக்கும் பொறுப்பும் வை அஹமதுக்கு கையளிக்கப்பட்டிருந்தது.

1992ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எம். எல். ஏ. எம் ஹிஸ்புல்லா எடுத்துக் கொண்ட மிகப்பெரிய முயற்சியினால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்கு மேலதிக அரசாங்க அதிபராக கடமை ஏற்றார். இப்பதவி தான் அவருக்கு தீடீர் மரணத்தை கொடுத்தது என்று கூட சொல்லாம்.

தனது காத்திரமான படைப்பாக 67ல் எம். ஏ. நகுமான் ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் அச்சகம் வைத்து நடாத்திய “இளம்பிறை” மாசிகையில் “அடித்த கரங்கள்” என்ற சிறுகதையை எழுதினார். இதுதான் இவரின் முதற் சிறுகலை. அதன் பின் தனது மரணம் வரை சுமார் 30 சிறுகதை வரை எழுதியுள்ளார்.

வை. அஹமதின் சிறுகதைகள் பொதுவாக எல்லாம், அவர் வாழ்ந்த மக்களின் கதை வாழ்க்கையும், பிரச்சினைகளையும், மொழியையும் மிக அழகான தொட்டுக் காட்டி நின்றது. கருத்துக்களை அவர் என்றும் பிரச்சார ரீதியில் தனது கதைகளை ஊடகமாக திணித்தது கிடையாது. கதை ஊடாக இஸ்லாமிய போதனைகளையும் அவர் எழுதியது கிடையாது. இதுபற்றி ஒருநாள் பேசும் போது இஸ்லாமிய கருத்தை சொல்வதற்கு குர் ஆனும் ஹதீசும் இருக்கிறதே, அதைவிடவா நாம் சொல்லிவிடப் போகிறோம் என்றார். ஆனாலும் இஸ்லாமிய வாழ்வையும், நெறியையும் அவர் நன்கு, எளிமையாக கையாண்டார். கதையை நகர்த்திச் செல்லும்பாங்கு வாசகனை நிமிர்ந்து படிக்கச் செய்யும். மெல்லிய தென்றல் போல..... குளுமையான ஒரு நடை, பேச்சு வழக்கிலான உரையாடல், மண்வாசனை கலந்த சொற்கள்..... இதுதான் அவர் கதை.

தனது இறப்புக்கு ஒரு வருடங்களுக்கு முன்பே, தனது பதினைந்து சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “உம்மா” அல்லது (முள்வேலிகள் அல்லது “உப்புக் கரித்தது”) என்ற தலைப்பில் வெளியிட ஆயத்தமாகி இருந்தார். அவருடைய மேசை ஒழுப்பறைக்குள், “உம்மா” சிறுகதை கதைத் தொகுதி - பிரசுர போட்டோக் கொப்பியாக இன்னும் அச்சாகாமல் அழுது கொண்டிருக்கிறது.

வை. அஹமதின் சில சிறுகதைகள் மெய் சிலிர்க்கும் உணர்வுகள் பின்னப்பட்டு எழுதப்பட்டு இருப்பதை படிக்கும்போது உணரலாம்.

அவர் எழுதிய ‘உப்புக்கரித்தது’ சிறுகதை

சர்வதேச தரம் வாய்ந்ததாகவே கருதுகிறேன் இக்கதையை தமிழ்நாடு ‘இஸ்மி’ மறுபிரசும செய்தது. இதே வரிசையில் ‘மதியம் தப்பு கிறது’ ‘புனித பூமியில்’ ‘முள் வேலிகள்’ சிறுகதைகளும் அடங்கும். பெரும்பலான சிறுகதைகள் (10) வீரகேசரி வார வெளியீட்டிலே தான் வெளி வந்திருக்கின்றன. ஆண்டுக்கொரு கதை என்றே எழுதியுள்ளார். இன்லான், தினபதி, ஏனைய மாத இதழ்களிலும் இரண்டு வீதம் பிரசுரமாக்கியுள்ளன. வை. அஹமத் தன்னை ஒரு சிறுகதையாளனவே பொதுவாக இலக்கிய உலகில் காட்டி வந்திருக்கிறார். ஏனெனில் அவர் தரமான பலசிறுகதைகளைத் தந்ததாகவே அர்த்தம்.

1975ம் ஆண்டு தான் எழுதிய முதல் நாவல் “புதிய தலை முறைகள்” வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிவந்தது. 1976ம் ஆண்டு இலங்கை சுகித்திய மண்டலய பரிசை பெற்றுக் கொண்டது. சாகித்தியமண்டலய பரிசு பெற்ற முதலாவது முஸ்லிம் நாவலாசிரியர் என்ற பெருமையும் கிடைத்தது. அதற்குப் பின்னர் அவர் உடனே மறுநாவலை எழுதவில்லை. இந்நாவல் இந்நாவல் வெளிவந்து, பரிசு பெற்று, 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே கிராமத்துப் பெண், என்ற நாவலை கைப்பிரதியாக எழுதி வைத்திருந்தார் தன்னிடம் மேலும் நான்கு நாவல்களுக்கான கதைகள் இருப்பதாகவும், மிகவும் ஆழமான - பாராட்டத்தக்க நல்ல நாவல்களை தன்னால் எழுத முடியும் என்றும் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் இறப்பதற்கு 3 நாட்களுக்கு முன்பு தான், தனது இரண்டாவது நாவலான “கிராமத்து பெண்ணை” கொழும்பில் ஒரு அச்சகத்தில் கொடுத்திருப்பதாக உறவினர்கள் கூறினார். இது தொடர்பான விபரம் இன்னும் பூரணமாக வெளிவரவில்லை.

நாவல் இலக்கியத்தில் வை. அஹமத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம் வெறுமையாகவே இருக்கிறது. ஆனால் சிறுகதை துறையில் தன் ஆற்றலுக்கேற்ப ஆழமான தடம் பதித்துள்ளார், இலங்கையின் சிறுகதை வரலாறு வை. அஹமதை மறந்து விடாது.

தவிர, பல விடயங்கள் தாங்கிய கட்டுரைகள் வை. அஹமத்தை பலருக்கு இனங்காட்டியுள்ளது. சுமார் 50 மேற்பட்ட கட்டுரைகளை அவர் எழுதியுள்ளார். சீறாப்புராணம் - அவருக்கு சக்கரையாக இனித்திருக்க வேண்டும். அது பற்றி 15 க்கு மேற்பட்ட, ஆழமான கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். சீறாப்புராணம் தொடர்பான அவரின் ஆராய்ச்சிகள் புதுமையானது என்றே கூற வேண்டும். அதிலே அவர் மும்முகிமீழ்ந்த நேரமே அதிகம்.

தன்னுடைய பட்டப் பின் படிப்புக்காக (கல்வியல் டிப்ளோமா) அவர் தெரிவு செய்த தலைப்புகளில் ஒன்று "கிழக் இலங்கை முஸ்லிம் கவிஞர்கள் தரும் கல்விச் சிந்தனைகள்" எவ்வளவு அழகான கனமான தலைப்பு. இத்தலைப்புகளில் நமது கவிஞர்களின் கருத்துக்களை யாரும் இதற்கு முன் ஆராய்ந்துகிடையாது. இந்தளவுக்கு முக்கியத்துவம் கூட கொடுத்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் வை அஹமத் அவர்களோ தனது பார்வையை எளிமைப் படுத்தி புதுமையாக்கினார். இக் கட்டுரையிலே புலவர்மணி சரீப்தீன், சவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை, ஆகியோரின் கவிதைகளை வைத்து, அதில் காணப்படும் கல்வியல் பற்றி அழகாக குறிப்பிட்டிருந்தார். இக் கட்டுரைதொடராக 1984ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் தினகரன் கல்வி அரங்கில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக புதுமைக் கவிஞன், கவிதைக்கனல் "புரட்சிக் கமலின் கவிதைகள் பற்றி சுமார் 45 பக்கமளவில் "புரட்சிக் கமலின் கவிதைகள் ஒரு நோக்கு" என்ற கட்டுரையை சிறு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என அவர் ஆவல் கொண்டு எழுதி வைத்திருந்தார். புரட்சிக் கமலின் கவிதைகள் பற்றி இதுவரை யாரும் செய்யாத மதிப்பீட்டை வை. அஹமத் செய்திருந்தார்.

தவிர, இலக்கியம் தவிர்ந்த பொதுக் கட்டுரைகள் சுமார் 25க்கு மேல் எழுதியுள்ளார். மனதை ஓயவிடுங்கள். பாலரை பயிற்றுங்கள், பயிலுங்கள். போன்றவை அதில் அடங்கும். அவர் கதை, நாவல் எழுதுவதைவிட, கட்டுரை எழுதி இருந்தால் அவர் ஒரு சிந்தனை

வாதியாகவே பெயர் பெற்றிருப்பார்.

புரட்சிக் கமால் கவிதைகள் மீது வை அஹமத்திற்கு தனிப்பற்றே இருந்தது. ஆனால் மதிப்புக்குரிய கவிஞர் புரட்சிக் கமால் வை. அஹமத்தை குள்ளப் பார்வையோடு நோக்கியதாக பலமுறை வை. சொல்லி இருக்கிறார். இலக்கிய வாழ்வில் அவர் எழுதி பிரசுரமான கடைசி ஆக்கம் காத்தான்குடி சத்தியம் (1992 வருட இறுதியில் வெளிவந்தது) இதழில் வந்த "இன்னொரு தியாகி" சிறுகதையாகும். அக்கதையை வாசிக்கும் போது, அதை அவர் மிக அவசரமாகவே எழுதியதாக தோன்றுகிறது.

கடந்த 10 ஆண்டுகளாக அவர் தனது குடும்ப வாழ்வில் சோர்வுற்று இருந்தார். இதனால் அவரால் இருந்து நிம்மதியாக எழுத முடியாமல் போனது. இதுபற்றி அவரே கூறுகிறார். "1978ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம், வாழ்க்கையிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தி விட்டது. இந்த மாற்றம் புத்தி ஜீவிகளுக்கு பேரிடி எனக் கருதப்பட்டு, நண்பர்களாலேயே பழிவாங்கப்பட்டோம். தண்ணீரில்லாத இடங்களுக்கு கழுதைச் சவாரி செய்வதற்கென இடமாற்றப்பட்டோம். குடும்பம் ஓரிடம், வேலை செய்யும் ஓரிடம் என கடந்த பத்தாண்டுகளாக நான் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். அங்குமிங்கும் ஒரே அலைச்சல், மனதிலும் உளைச்சல். இந்த நிலையில் இலக்கியம் என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது? இலக்கியம் உல்லாசிகளுக்குத்தான் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. வாழ்க்கையில் கஸ்டப்பட்டதெல்லாம் கொண்டு போது, ஆறுதலாய்ச் சிந்தித்து எழுதுவதற்கு முடியாதுதான். ஆனால் எழுத்து என்பது பிறவிப்பயன் - எழுதாமலும் இருக்க முடியாது."

உயர்கல்வி

வை. அஹமத் 1974ம் ஆண்டுப்பகுதியில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவாரி மாணவனாக இருந்து 1976ம் ஆண்டு பி. ஏ பட்டத்தை பெறுகிறார். பின்பு, 1979 - 80 காலப் பகுதியில் யாழ். பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வியலில் பட்ட மேற் படிப்புக்கு தன்னை பதிவு செய்துகொண்டார், அதிலே அவர்

விசேடமாக சித்தியடைந்து, தங்கப் பதக்கத் தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அது மட்டுமல்ல எம். ஏ. செய்வதற்காக அவர் பெற்ற விசேட டிப்ளோமா எம். ஏ. கியூ பரீட்சையிருந்து விலக்களித்து நேராகவே எம். ஏ பட்டத்திற்கு கொண்டு வருகிறது. ஆனால் இவர் எம். ஏ பட்டத்திற்கான தனது ஆய்வை மேற்கொள்ளவில்லை. பின்னால் எம். ஏ பட்டம் அவரால் கை விடப்பட்டது. வை. அஹமத் இறக்கும் போது கல்வி நிருவாக சேவை அதிகாரி தரம் இரண்டைப் பெற்றிருந்தார். என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வை. அஹமத்தின் ஆற்றல்கள், சேவைகள், மிக நுட்பமானவை, அழகானவை. ஆனால் இதை எல்லாம் அவரின் முன்கோபம் வாட வைத்துவிடும். மிக விரைவாக அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுவார். இது அவரைப் பற்றிய மதிப்பை மக்கள் மத்தியில் சற்றுக் குறைத்தது.

வாழைச்சேணை அன்- நூர் மகாவித்தியாலயம் - மகாவித்தியாலயத் தரத்தை அடைய 1972 ம் ஆண்டளவில் இவர் இரவு பகலாக கஸ்டப்பட்டிருக்கிறார். இப் பகுதியிலேயே 1961 ஆம் ஆண்டளவில் இக்பால் இளைஞர் கழகத்தை தாபித்தார். அதன் துணையுடன் பல விழாக்கள் போட்டிகள், அது மாத்திரமல்ல புது வெள்ளமான அரசியல் சக்தியையும் புகுத்தி வெற்றி கண்டார்.

1990 ஆண்டு காலப் பகுதியில் எம். எஸ். எஸ். ஓ என்ற அமைப்பை நிறுவி பல்வேறு அபிவிருத்தித் திட்டங்களை இவ்வமைப்பு ஊடாக கொண்டு சென்றார். ஆனால் 30 வருடங்களுக்கு முன் அவர் தொடங்கி வைத்த இக்பால் சன சமூக நிலையம், இன்னும் திறம்பட இயங்கி வருகிறது.

வை. அஹமத் இலக்கிய பொது வாழ்வில் தனது சூழலிலே நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஒருவராக இருந்தார். அவர் இறுதியாக இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு தான் நீண்ட காலமாக வாழைச்சேணை ஜும்மா பள்ளிவாசல் நம்பிக்கையாளர் சபை பிரச்சினைகளை தனது தலைமையில், மிக இலகுவாக தானே முன்னின்று தீர்த்து வைத்தார்.

அது அணையப் போகும் விளக்கு அதிகமாக ஒளிர்ந்ததாகவே மக்கள் 26.12.1992 சனிக்கிழமை நினைத்தார்கள்.

என் உயிர் அவள்

அவள் குளித்துவிட்டு வரும்பொழுது
அவளின் கூந்தலி லிருந்து
ஒழுகும் நீர்த்துளி மாதிரி
ஒளிர்ந்த காதல்

இன்று ஏன்
சிலுவையி லிருந்து வழியும்
இரத்தத் துளிகளாய் மாறியதோ.....
எந்தப் பயங்கர நிகழ்வுக்கும்
என்னால் முகம்கொடுக்க முடிகிறது;
ஆனால்,
அந்த அன்பான அன்பை மறக்க.....
எப்படிச் சொல்வேன்? ?

நானும் அவளும் ஒன்றானோம்;
இரண்டு நதிகள் சேர்ந்து போய்
கடலில் சங்கமித்தது போல

ஆத்மாவின் பசிக்கு
அசிக்கங்களைத் தீனியாக்கி
ஆன்மீகத்தை 'தொப்பியிலும்' 'தாடியிலும்'
காட்டும் சூனியவாதிகளுக் கெங்கே
உண்மைக்காதலின் 'ஒன்றிப்பு' தெரியும்?

அதிசோக புல்லாங்குழலாய் அதிரும்
இதயத்தை வைத்துக் கொண்டு
நான் வாழ்வேன்;
சாகும் வரை வாழ்வேன்
அவளையே என் ராகமாக்கி!

- ஈழக்கவி -

அரசாங்கம்...

- 8 -

மணிக்கூட்டை வீட்டுக்குள் அலுமாரியில் வைத்துவிட்டு வந்த நிசா, தேநீர்கிளாஸ் அப்படியே கதிரையில் இருப்பதைக் கண்டதும் "தேயிலயக் குடிக்கல்லய?... ஆறிப்போகும்; குடியுங்க." என்று கூறிவிட்டு அவனுக்கெதிரில் தரையில் குந்தினாள்.

சலீம் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டவாறு தேநீரை எடுத்து அருந்தினான்.

அவன் அருந்தி முடியுமட்டும் காத்திருந்தவன், அருந்தி முடிந்ததும் கிளாசை வாங்கித் தனது பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, "இருட்டோட பவுசியாட ஊட்ட போய் வந்தன்" எனக் கூறிவிட்டு அவனை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

அவள் தனது முகத்தை ஆராய்வதை அறிந்ததும், உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாது, "ம்" என்று மட்டும் கூறினான் சலீம்.

அவன் ஒன்றும் பேசாதிருக்கவே அவளால் தொடர்ந்து பேச முடியாமல் போனது. தனது பக்கத்திலிருந்த கிளாசைக் கையிலெடுத்து வைத்து உருட்டியபடி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தவள் சற்று நேரம் செல்ல சலீமை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், மீண்டும் கிளாசை உருட்டியபடியும் அதனைப் பார்த்தபடியும் பௌசியாவின் வீட்டில் நடந்தவற்றைக் கூறினாள். தன்னுடன் றகீம் கதைத்தது மட்டும் அவள் பேச்சில் தணிக்கையானது.

கூறிமுடிந்ததுக்கு அடையாளமாகக் கையிலிருந்த கிளாசை மீண்டும் கீழே வைத்துவிட்டு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் ஒன்றும் பேசாது தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது அவளை சங்கடப்படுத்தியது.

அவள் தனது கால் பெருவிரல் நகத்தைச் சுரடிபடி சற்று மௌனித்துவிட்டு, "இப்ப எல்லாரும் வெளிநாட்டுக்குத் தான் போறாங்க இஞ்ச என்ன தொழில் இருக்கி? ஆம்பிளைக்கும் தொழில் இல்ல. பொம்பிளைக்கும் தொழிலில்ல. அதான் எல்லாரும் வெளிநாட்டுக்குப் போறாங்க... போய் நல்ல நல்ல வீடு கட்டுறாங்க. ரேடியோ, ரீவி, நல்ல உடுப்பு எண்டு எவ்வவவு சாமான் கொண்டாறாங்க" என்றாள்.

அவனும் தன் மௌனத்தை கலைத்தான் "ஓ... எல்லாம் கொண்டாறாங்க தான்... பிறகு விக்கிறாங்க. சிலர் கட்டின வீட்டையே விக்கிறாங்க. மறுகாலும் போறாங்க வாறாங்க... ஒண்டும் உருப்படியா காணல்ல." என்றான் ஏளனத் தொனியில்.

"அப்பிடி எல்லாரும் செய்யுறதில்லை. சில பேர் தான் செய்யுறாங்க." என்று மறுத்தவன் தொடர்ந்து "நம்மட பாறுக்கு வெளிநாட்டுக்குப் போய் நாலு வருஷம் நிண்டு போட்டு வந்து பெரிய கட போட்டிருக்கார் பாருங்க. கதிசா மாமிரமகள் வெளி நாட்டுக்கு போய் நாலஞ்சி வருஷம் நிண்டு ஊடு கட்டி கக்கிலி குடுத்து கலியாணமும் முடிச்சிக்கிட்டா அவட ஊடு நெறய எவ்வளவு சாமான் இருக்கி. ரீவி, ரேடியோ, பேன் இன்னும் என்னெல்லாமோ மிஷின், எவ்வளவோ நகைநட்டு வெச்சிருக்கா." என்று தனது கண்கள் விரிய விபரித்தாள்.

"தெரியாம கெடக்கு அவட ஓளப்ப..... அவ தேடின புருஷன் ஓளச்சிக் குடுத்திருவார? கொண்டாந்த சாமான் இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல கரஞ்சிடும். மறுகாலும் அவ வெளிநாட்டுக்குத்தான் போகவேணும். நீங்க சொன்ன பாறுக்கு கட வெச்சிருக்கார்தான். அவர் சகலன் சபைர் அஞ்சாறு வருஷம் நிண்டவர் தானே. இப்ப, வந்து கொஞ்ச நாளயால நெய்ய தறிக்க ஏறங்கிறார்."

மூலப்பர்

இவன் கூறக் கூற அவள் முகமும் கண்களும் வாடியது. தனதுகைவிரல்கள் ஒவ்வொன்றாக நெட்டி முறித்தபடி யோசித்தவாறிருந்த அவள் மீண்டும் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்து “நம்மட ஊர் இப்ப பத்து வருஷத்துக்கு முன்ன இருந்த மாதிரிய இருக்கு? ஒத்த செத்ததான் செத்த ஊடு இருக்கு. மற்ற தெல்லாம் கல்லாடாப் போச்சு எல்லாம் வெளிநாட்டுக்குப் போய் வந்ததாலதானே?” என்ற கேள்வியுடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அப்ப நீங்க செலறதப் பார்த்தா ஒத்த செத்த ஊட்டுலதான் மானம் ஒழுக்கம் இருக்கு” என்று கூறிச் சிரித்தான் சலீம்.

இதைக் கேட்டதும் அவள் முகம் கோபத்தில் சிவந்தது.

“வெளிநாடு போறவன் எல்லாம் மாப்பிள கொள்ளத்தான் போறானுகள?” என்று கடுகடுத்தவன் மாப்பிள கொள்ளியள் இஞ்ச இருந்தாலும் கொள்வாள்கள்தான். வெளிநாடு போனாலும் கொள்வாள்கள்தான். பொம்புளயள் போகாட்டி, ஆம்பிளயளாலும் போகவேணும். ஆம்பிளயள் போறெண்டா லும்பது அறுபதாயிரம் வேணும். கடனுக் கெடுத்தா ஒண்டுக்கொண்டு கொடுக்க வேணும். இரண்டு வருஷம் உழைக்க காசி வட்டி கட்டக் காணா. பொம்பளயள் போறெண்டா செலவு சிறுகத்தானே. கடனுக்கும் அனுப்புறாங்க. போய் ஒழச்சி அனுப்பலாம்” என்றாள்.

சலீமுக்கு விளங்கியது அவள் எங்கே வரப்போகிறாள் என்று இருந்தும் அவன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு நிதானமாகப் பேசமுனைந்தான்.

“அதெல்லாம் சரிதான்... வெளிநாட்டுக்குப் போய்த்தான் சில சனம் இதையெல்லாம் கண்டதுகள்... இல்லாட்டி கட்டயத் தாரச் சுத்திக்கி ஊர்த்தொழிலைப்பார்த்துக்கு இருந்திருப்பாங்க. வெளிநாடு ஒண்டு வராட்டி இந்தச் சனமெல்லாம் செத்தா போயிருப்பாங்க?”

என்று கேட்டு நிறுத்தியவன், அவள் பேசா திருக்கவே தானே பதிலைக் கூறத் தொடங்கினான்.

“கிடைக்கிற வருமானத்தில் சிக்கனமா வாழ்க்கையை நடத்தியிருப்பாங்க. சிலர் வெளி நாட்டுக்குப் போய் ஊடுகட்டவும், ரிவி நகை கொண்டரவும் இஞ்ச சும்மா இருக்க ஆக்களுக்கும் ஆசை வருது.” என்று கூறி குறும்பாகச் சிரித்துவிட்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவள் தலை கவிழ்ந்தாள். ஆத்திரத்தை அடக்குவதால் கைகள் நடுங்கின. மீண்டும் கிளாசை எடுத்தது அதை உருட்டியவாறே யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். தான் போக விரும்புவதை எவ்வாறு இவனுக்கு தெரிவிப்பது; அதற்கு எவ்வாறு இவனை இணங்க வைப்பது என்பதே அவள் யோசனையாக இருந்தது. தயக்கமும் அச்சமும் அவளை இவ்வாறு சுற்றிவளைத்துப் பேசவைத்தது.

நிசாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வெளிநாட்டு ஆசையை எதைச் சொல்லி கைவிட வைப்பது என்பது சலீமின் சிந்தனையாக இருந்தது.

சில மனைவிகள் புருஷனுக்கு விருப்ப மில்லாமல் வெளிநாடு செல்வதையும் அதனால் குடும்பங்களில் பிரச்சினைகளும் அதிருப்தியும் ஏற்படுவதையும் அவன் அறிவான். அதேவேளை பல கணவர்களும் தகப்பன் மாறும் தமது மனைவிகளையும் மக்களையும் மாறி மாறி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதிலேயே குறியாக இருப்பதையும் அவன் அறிந்திருந்தான். இதில் எந்த ரகத்திலும் அவன் சேர விரும்பவில்லை.

சில பெண்கள் ஊர்வந்தும் மீண்டும் வெளிநாடு செல்வதிலேயே ஆவலாக இருக்கும் நிலை அவனை சிந்திக்கவைத்தது.

சென்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை ஆதம்வாவா வின் மனைவி, அவன் வெளியே சென்றிருந்த நேரம் அவனுக்குத் தெரியாமல் வெளிநாடு செல்ல பஸ்ஸில் ஏறியதையும் ஆதம்பாவா ஒவ்வொரு பஸ்ஸாக தேடியலைந்து அகப்

படாமல் போகவே பொலீசில் முறைப்பட்டு
டதையும் அவன் ஆதம்பாவா மூலமே அறிந்து
கொண்டான்.

வெளிநாடு “போய்வந்தா ஊரில் நிண்
டுக்கிறாள் இல்ல பாருங்க” என்று ஆதம்
பாவா கூறியதை நினைத்துச் சிரித்தவாறு
நிசாவைப் பார்த்தான் சலீம். நிசா பேசாது
இன்னும் கிளாசை உருட்டியபடியும் அடிக்
கடி சிறு பெருமூச்சு விட்டபடியும் இருந்தாள்.

நிதானமாக விளங்கப்படுத்துவதன் மூலமே
மனைவியின் ஆசையைக் கைவிடச் செய்ய
வேண்டும் எனத் தீர்மானத்துக்கு வந்தவன்
தானே பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“வெளிநாட்டுக்குப் போறதில் ஒண்டு
மில்ல. போகலாம்தான். ரெண்டு மூணு வரு
ஷம் புள்ள குட்டிகள் மறந்து வெளிநாட்டில்
போயிருந்து ஒழச்சி அனுப்பலாம்தான். அங்க
கெடைக்க சம்பளம் அவ்வளவும் அப்படியே
மிஞ்சும்தான் அதக்கொண்டு எவ்வளவு வேல
செஞ்சி நல்லா இருக்கலாந்தான். இல்ல
யெண்டு சொல்லல்ல. ஆனா, புள்ளயள் பழு
தாப் போகும். அதுகளை தாய் இருந்து பாக்
காப் போல யாராலேயும் பாக்கலா.....
வாப்பா என்ன செய்யலாம்? உம்மாக்கிட்ட
எடுக்கிற சலுகையும் உரிமையும் வாப்பாக்
கிட்ட புள்ளயள் எடுக்காதுகள். மத்தாக்களுக்
கிட்டயும் எடுக்காதுகள். உம்மா, அன்போடு
அரவணைச்சி வளக்காப்போல வாப்பாவோ
மத்தாக்களோ வளக்கலா. காசு மாசா
மாசம் சுளை சுளையாய் வாறதால எத்த
னையோ புள்ளயள் படிப்பிலயும் கவனம்
செலுத்தாம பழுதாப் போகுதுகள்” என்று
நீண்டதாய்ப் பிரசங்கித்து நிறுத்தினான்.

நிசா கணவன் எவ்வளவு அழகாக விசயத்
தை விளங்கப்படுத்துகிறார் என்பதையிட்டு
மனதுக்குள் புளகாங்கிதமடைந்தாள். தனது
கணவன் வசதியிருந்து மேலே படிச்சிருந்தால்
நல்ல உத்தியோகத்துக்கு வந்திருப்பார் என்
பது அவளுக்குப் பொறித்தட்டியது. கணவன்
சொல்ல்தெல்லாம் உண்மை என்பதை அவள்
மனச்சாட்சி ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் செய்தது.

ஆனால் அவள் வீடு இருக்கும் நிலை. அதில்
கரண்ட் இல்லாதது; பொழுது போக்க ஒரு
ரேடியோ கூட இல்லாதது; தனக்கு போதிய
நகைநட்டு புடவை துணிமணி இல்லாதது என்
பவற்றை நினைக்கும் போது அவனது வா தங்
களும் நியாயங்களும் அர்த்த மற்றுப் போவ
தாக அவள் எண்ணினாள்.

“புள்ளயள் நல்லா இருக்க வேணும் என்
டதுக்காகத்தானே வெளிநாடு போறாங்கு
நம்மட புள்ளயளும் மத்தப் புள்ளயளப்போல
நல்லா உடுத்து சாப்பிட்டு சந்தோசமாக
இருக்க வேணும் எண்டதுக்காகத்தானே போ
றாங்க வேறென்னத்துக்குப் போறாங்க?”
என்று கேட்டு தனது கட்சியை நியாயப்படுத்
தினாள்.

“சரிம்மா அப்படி நல்லா வந்த புள்ளயள்
சொல்லுங்களன்? ஆம்பிள போய் ஒழைக்க
எடத்த ஓத்த செத்த நல்லாவந்திருக்கி. சில
ஆம்புளயள் புள்ளயள்ள நலவுக்காக நல்ல
வேலயக் கூட உட்டுட்டு ஊருக்கு வந்திர்
ராங்க. எனக்குத் தெரிஞ்ச அப்துல் ஹமீதுக்
கிட்ட திரும்பிப் போகல்லய எண்டு கேட்ட
துக்கு, ‘இன்னம் இன்னம் போய்க்கிட்டிருந்தா
புள்ளயள் பழுதாப் போகும், தகப்பன் இருந்து
வளக்காப்போல இல்ல’ என்று சொன்னான்
தகப்பன்ர கண்டிப்பும் தாயிர, அன்பும் இல்
லாட்டி புள்ளயள் நல்லா வரா எண்டு சொன்
னான். புள்ளயள் நல்லா வருகிலி தாயிர அன்
பும் தகப்பன்ர கண்டிப்பும் வேணும்’ என்று
கூறியவனை ஆத்திரத்துடன் இடைமறித்தான்
நிசா.

“வாப்பா இல்லாத புள்ளயள் உம்மா
இல்லாத புள்ளயள் நல்லாவரல்லய? வாப்பா
இருந்தும் உம்மா இருந்தும் சில புள்ளயள்
கெட்டுப் போகல்லய?”

அவளின் ஆத்திரத்தைக் கண்டு சிரித்துக்
கொண்ட சலீம், “நல்லா வருகுதுகள் தான்
இல்ல எண்டு செல்லல்ல. வாப்பா இல்லாட்டி,
உம்மா மவுத்தானா அந்த சந்தர்ப்பத்தில்
புள்ளயள்ள மனோநிலை வேற. இருந்தும்
இல்லாட்டி வேறநிலை. இரண்டு பேரும்

இருந்து வளக்கக்குள்ள கெட்டுப் போறது புள்ளர தலைவிதி” என்று மென்மையாகக் கூறினான்.

“அப்ப புள்ளயள்ள வாப்பா நல்லா ஓளச்சி நல்ல வீடுகட்டி தேவைப்பட்ட சாமான் களையெல்லாம் வாங்கிப் போடனும். அப்ப உம்மாக்கு வெளிநாட்டுக்குப் போற ஆசை வராது.” என்று கடு கடுத்து விட்டு கிளாசையும் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து சென்றாள் நிசா.

நெஞ்சில் சம்மட்டி அடிபட்டது போல், உடைந்து போய்க் திரையில் சாய்ந்தான் சலீம்.

அப்போது “புள்ள நிசா” என்ற குரல் வாசலில் கேட்டது.

குசினிக்குள் கிளாசை வைத்து விட்டுத் திரும்பிய நிசா, குரலைக் கேட்டு இனங்கண்டு திண்ணையின் ஓரம் சென்று “வாங்கமூத்தப்பா... வாங்க” என்று வரவேற்று அவர் திண்ணையில் ஏறக் கைகொடுத்து உதவினாள்.

“எங்க புள்ள மச்சான்?”

“அன்னா ஊட்டுக்க இருக்காங்க..... போங்க” என்று கூறிவிட்டு பாய் எடுத்து வர அடுத்த அறைக்குள் சென்றாள்.

சலீமும் எழுந்துவந்து பெரியவரை வர வேற்றான்.

“வாங்க மூத்தப்பா..... வாங்க”

நிசா பாயைக் கொண்டுவந்து சுவர் ஓரமா விரித்துப்போட்டாள். அதில் அவர் அமர்ந்த தும் மீண்டும் வீட்டுக்குள் சென்று படிக்கத்தை எடுத்துவந்து எதிரில் வைத்தாள்.

சலீம் அவருக்கு எதிரில் சுவர் ஓரமாகக் குந்தினான்.

கணவன் வெற்றுத்தரையில் அமர்வதைக் கண்டதும் மீண்டும் சென்று அவனுக்கும் ஒரு பாய் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள்.

பாயை விரித்து அமர்ந்த சலீம், “எப்படி மூத்தப்பா... சொகம?” எனக் குசலம் விசாரித்தான்; வாயில் இருந்த வெற்றிலைச் சாறை படிக்கத்தில் உமிழ்ந்த பெரியவர் “சொகம்தான்..... தெரியாமக் கெடக்கு. நம்மடவயதுக்கு எப்பிடி சொகமா இருக்கலாம்?” எனக் கேட்டு சிரித்தார்.

வெண்தாடியும் மொட்டையிட்ட தலையில் வெள்ளைத் தொப்பியும், பெனியனும் அணிந்திருந்த அவருக்கு எழுபது எழுபத்தெந்து வயதிருக்கும்.

“எங்க நின்றுவாறயள் மூத்தப்பா?” எனக் கேட்டாள் நிசா.

“ஊட்ட நிந்துதான்..... ஒரு எண்ணம் வந்தது..... பேரனையும் பேத்தியையும் பாத்திற்றுப் போகலாம் என்று வந்தன்.” என்றார் பெரியவர்.

“இரியுங்க மூத்தப்பா கோப்பி ஊத்திக்கி வாறன்” என்று உள்ளே திரும்ப எத்தனித்தவளை கைநீட்டி சைகையில் தடுத்த பெரியவர் “வேணாம் புள்ள. இப்பதான் ஊட்ட குடிச்சிற்று வெத்திலையும் போட்டுக்குவாறன் மறுகாலும் குடிக்கேலா... குடிச்சா வெத்தில வேணும். அத இடிக்க உரல் உலக்க வேணும் அதெல்லாம் கஷ்டம். நீ இரிபுள்ள” என்று கையமர்த்தினார். அவர் பேசும் போது சற்று மூச்சு வாங்கியது.

“எப்படிப் பேரன், வேலை செய்யலாம்?” என்று சலீமிடம் வினவினார்.

“நாளும் வழமையாப் போகுது.”

“அரசாங்கச் சம்பளம் ஒண்டுக்கும் காணா... கஷ்ட ஜீவனம்தான். என்ன செய்யுற உள்ளதைக் கொண்டு நல்லது பண்ண வேண்டியதுதான்” என்று பெரியவர் கூறியதும் சலீம் புன் சிரிப்புடன் நிசாவைப் பார்த்தான்.

அவள் முகத்தைச் சுளித்துவிட்டு, “அதான் மூத்தப்பா இவர வெளிநாட்டுக்குப் போகச் செல்றன்... ஏலாங்கார்.” என்றாள்.

“போனா நல்லம்தான்...” என்று யோசனையுடன் நிறுத்தியதும் நிசா சலீமை பார்த்திங்களா என்று கண்களால் கேட்டாள்.

பெரியவர் தொடர்ந்து “போனா நல்லம்தான். ஆனா... அதுக்கெல்லாம் இப்ப காசி கொள்ளயாத் தேவைப்படுதாம். அம்பது மட்டுக்குத் தேவையாம்?” என்ற வினாவுடன் சலீமைப் பார்த்தார்.

அவன் “ஓம்” என்று தலையசைத்தான்.

“அவ்வளவு காசிக்கு எங்க புள்ள போற” என்று நிசாவை நோக்கினார்.

“பொம்புளயள் போறெண்டா காசி கொறயத்தான் மூத்தப்பா.” என்று பொதுவாகச் சொன்னாள் நிசா.

பெரியவர் நிசாவைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தார். அவர் பார்வையைத் தாங்காது நிசா தலை குனிந்தாள்.

“புள்ள நீயும் போக யோசிக்கய?” என்று பெரியவர் கேட்டார்.

நிசா பேசாது மெளனித்தவாறே நின்றாள்.

சற்றுப் பொறுத்த பெரியவர் சலீமைப் பார்த்தார். கேளுங்க என்று தலையால் சைகை காட்டிவிட்டு அவனும் நிசாவைப் பார்த்தான்.

“என்ன புள்ள...நான் கேட்கன் பேசாம நிக்காய். ஓம் இல்ல எண்டு சொல்றதானே” என்று அதட்டுவது போல் கேட்டார் பெரியவர்.

சங்கடத்துக்குள்ளான நிசா “இல்ல...” என்று மென்று விழுங்கினாள்.

அனுபவக் கட்டயல்லவா? பெரியவர் புரிந்து கொண்டார். அண்ணாந்து நிசாவைப் பார்ப்பதும் மீண்டும் குனிந்து பார்ப்பதுமாக சற்று நேரம் இருந்த பெரியவர், சலீமை நிமிர்ந்துபார்த்தார்.

அவன் முகக்குறியிலேயே அவன் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டவர் பேசத் தொடங்கினார்:

“பொம்புளயள் போறது லேசுதான். கெதியாவும் போகலாம் தான்... செலவும் மிச்சம் கொறயத்தான். ஆனா...” என்று சற்று நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

நிசா குனிந்தபடியே இருந்தாள். சலீம், புன்சிரிப்புடன் பெரியவர் முகத்தையே பார்த்தவாறிருந்தான்.

“ஆனா... பொம்புளயள் போறது எனக்கு நல்லாப்படல்ல. பொம்புளயள் இப்படி விட்டேத்தியா வெளியில அனுப்புறது அபாயமான வேலை. ஓனக்குத் தெரியும் புள்ள..... ஓனக் கெங்கே தெரியும்..... கேள்விப்பட்டிருப்பய என்னமோ... நம்மட ஊரில கொஞ்சக் காலத்துக்கு முந்தி... நான் நெனக்கன்... நாப்பது அம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி நல்லகுடும்பத்துப் பெண்டுகள வெளியில காணவே ஏலா. அப்படி வெளியில போறெண்டாலும் ஒத்தமாட்டுக் கரத்தல கூடாரம் கட்டி முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரச்சீலை கட்டிக்கு போவாங்க. கார் நல்லா பொளக்கத்துக்கு வந்த பொறகும் கார் கண்ணாடியில சீல கட்டி றைவருக்குப் பின்னாலயும் சீலகட்டி மறச்சிக்குப் போவாங்க...” என்று கூறி நிறுத்தியவர் சற்று மெளனமாக இருந்தார்.

“பழைய காலத்தில பெரிய குடும்பத்துப் பெண்டுகள் பல்லக்கில போறாப் போலய?” எனக் கேள்வி எழுப்பி அவரை தொடர்ந்து கதைக்க ஊக்கப்படுத்தினான் சலீம்.

“ம்ஹம்...” என்று நீண்ட பெருமூச்சு சொன்ற உதிர்த்தவர். “இப்ப அதெல்லாம் எங்க மன? இப்ப பெண்டுகளுக்கிட்ட அடக்க ஒழுக்கம் இருக்க? ஒவ்வொராள கோலத்தையும் பாக்கவேள வகுறு எரியுது..... இத நாம கதச்சா இந்தக் கெழவனுக்கு வேலல்ல..... பட்டிக்காட்டான்... நாகரிகம் தெரியாதவன் என்பாங்க..... அது நமக்கு வேணாம்..... எனக்கு இத்தப் பெம்பளயள் வெளிநாட்டுக்

போறது கட்டோட புடிக்காது. மார்க்கப்படி பாத்தா ஹராம். தட்டத்தனிய சொந்தபந்த மில்லாம கண்காணா தேசத்துக்குப் போறா னுகள்.....எப்பிடி மன இவனுகளுக்கிட்டஒழுக் கத்த எதிர்பாக்க?...’’ என்று கூறியவர் நிசா வின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

அது அருவருப்புடன் சுருங்குவதைக் கண்டதும் ‘‘சரி..... சரி..... நமக்கு அந்தக் கத வேணாம். அவர்ரவர் புத்தி சாகவும் காணும் பொழைக்கவும் காணும்...’’ என்றவர் எழுந்து ‘‘நான் போப்பறன் மன’’ என்று கூறியவாறு வாசலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

‘‘என்ன அவசரம் இரியுங்களன் போக லாம்’’ என்று கூறியவாறு சலீமும் எழுந்து நின்றான்.

‘‘இல்ல மன. இருட்டப் போகுது..... நான் போறன்’’ என்று கூறிவிட்டு வாசலில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

‘‘கூட்டிக் கொண்டுடவ?’’

‘‘இல்ல... இல்ல... தேவல்ல... நான் போயிருவன்’’ என்று கூறியவாறு றோட்டுக்கு இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

வாயில் கதவு வரை சென்ற சலீம் திரும்பிவந்து திண்ணை ஓரத்தில வாசலைப் பார்த்து நின்ற நிசாவிடம், ‘‘கேட்டயள முத்தப்பா சொன்னத?’’ என்று கேட்டான்.

‘‘அவருக்கு வேல்ல. கெழவனுகள் இப் பிடித்தான். இந்தக் காலத்தையும் அந்தக் காலத்தைப் போல நெனச்சிருக்கார்’’ என்று வெடுக்கெனக் கூறிவிட்டு திரும்பி நடந்தான். அவளின் இந்தக் கூற்று அவனுக்கு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

தான் ஆத்திரமடைந்து அதை வெளிப் படுத்துவதால் அவளின் எண்ணம் தீவிர மடைந்து விடும் என அஞ்சியதால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

அன்று இரவு இருவரிடையேயும் மௌன மாகவே கழிந்தது. சாப்பாட்டின் போதும் சரி, படுக்கைக்குப் போன பின்னும் சரி இருவரும் உரையாடிக் கொள்ளவில்லை.

எதிரெதிர்த் திசையில் முகம் காட்டி இரு வரும் படுத்துக் கொண்டு வெகுநேரம் வரை சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தனர்.

தமக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்த பின்னரே இருவரும் தூங்கினர்.

இவர்களின் முடிவு எதிரெதிரானதாகவே இருந்தது. தமது முடிவினால் இருவர் வாழ்க்கையும் இணைந்து தொடருமா என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருந்தது.

(.....வரும்)

அன்புடன், ஆசிரியருக்கு.

சிறந்த படைப்பியலை தரங்கி வரும் முனைப்பு சஞ்சிகையின் எட்டாவது இதழ் பார்வைக்கு கிடைத்தது. முனைப்பு - சஞ்சிகை எனக்கு கிடைக்கும், சில வேளை தவறி விடும். இருப்பினும் எனக்கு வேண்டிய ஒருவர் ஊடாக முனைப்பு சஞ்சிகையைக் கேட்டு வாங்கி நான் வாசிப்பதுண்டு சண்முகம் சிவலிங்கத்தை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அவரது ‘கள்ளிப் பூ’ என்ற சிறுகதை என்ன என அவருடன் நண்பனாக்கியது. அதுமட்டுமல்லாமல் அண்மையில் வெளிவந்த ‘காளவாச்சேனை’ என்ற கதையும் - என்னைக் கவர்ந்தது எனலாம். உமா வரதராஜனுடைய பேட்டியைப் போல தொடர்ந்தும் பேட்டிகள் வெளிவர வேண்டும். இடையிடையே படை வீரர்களையும் பேட்டி கண்டு பிரசுரியுங்கள் அது நல்ல உழவையும் பண்பையும் வளர்க்கும். அத்துடன், வன்முறைகளை ‘கார்டன்’ ஓவியம் மூலம் வெளிக்காட்டினால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும். இச்சஞ்சிகை இலங்கையில் மட்டும் பிரபல்யமாகுதல் கூடாது வெளிநாடுகளிலும் பிரபல்யமாகுதல் வேண்டும் எனவே, இனி வரும் முனைப்பு - காத்திரமானதாகவும், சிறந்த தரமான படைப்புகளைக் கொண்டதாகவும் வெளிவர வேண்டும் என நான் வாழ்த்துகிறேன்

தவறாமல் எனக்கு ஒவ்வொரு முறையும் முனைப்பு அனுப்பி உதவுங்கள்.

எம். அப்துல் மஜீட் (SSP)

கிழக்கு மாகாண சிவில் பாதுகாப்பு இணைப்பு அதிகாரி.

வினாக்கள்

வினாக்கள்

"வினாக்கள்"

(வினாக்கள்)

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள்

விரைவில் வெளிவருகிறது!

டீன்கபூரின்

“குரோட்டன் அழகி”

(கவிதைகளின் தொகுப்பு)

இது ஒரு முனைப்பு வெளியீடு.

உங்களின்

சகல விதமான அச்சு வேலைகளையும்
சிறந்த முறையில் செய்து கொள்ள

நாடவேண்டிய இடம்

முனைப்பு அச்சகம்

பிரதான வீதி,

மருதமுனை.